Sweet Candy Fairy

穿成大佬的小仙女

ให้รักนี้มีแต่ความหวาน 3

เขียน : ชุนเตาหาน
แปล : พิรุณเดือนสารท

JAMSAI
พิมพ์ครั้งที่ 1

Sweet Candy Fairy
ให้รักนี้มีแต่ความหวาน 3
เขียน : ชุมเตาหาน
แปล : พิรุณเดือนสาริกา
พิมพ์ครั้งที่ 1
JAMSAI
ทดลองอ่าน
With Love
Sweet Candy Fairy
ให้รักนี้มีแต่ความหวาน
JAMSAI
ทดลองอ่าน
With Love
Sweet Candy Fairy
ให้รักนี้มีแต่ความหวาน
ทดลองอ่าน

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ With Love ได้ที่
www.facebook.com/withlovestory

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

穿成大佬的小仙女 3

Sweet Candy Fairy ให้รักนี้มีแต่ความหวาน 3

春刀寒

ชุนเตาหาน

พิรุณเดือนสารท แปล

เขาผละจากริมฝีปากเธอ แนบหน้าผากชิดติดกับเธอ เรียกเธอเสียงแผ่วต่ำ "ที่รัก"

ในดวงตาเธอราวกับมีม่านหมอก ริมฝีปากเล็กเผยอ ถูกเขาจูบจนยังเรียกสติคืนมาไม่ได้ ตอบกลับเสียงอ่อนนุ่มว่า "อืม..."

ทั่วทั้งร่างเขาเหมือนโดนไฟสุม จี้รั่งฝังศีรษะลงกดจูบบนกระดูกไหปลาร้าเธอค่อยๆ ไล่ขึ้นไปข้างบน แล้วจูบจากลำคอไปที่ใบหู จูบจนสาวน้อยสองขาอ่อนยวบไม่ขยับเขยื้อนอยู่ในอ้อมอกของเขา เธอได้ยินเสียงแหบพร่าของเขา "ฉันรักเธอ"

จนตายก็ไม่เปลี่ยน

คำนำ

แม้ว่าเรื่องราวความรักของ 'จี้รั่ง' และ 'ชีอิ้ง' จะเดินทางมาจนถึงเล่มสุดท้ายแล้ว แต่ 'Sweet Candy Fairy ให้รักนี้มีแต่ความหวาน' เล่ม 3 ก็ยังคงมีเหตุการณ์ที่นักอ่านอย่างพวกเราต้องลุ้นและเอาใจช่วยให้ทั้งคู่ก้าวผ่านอุปสรรคที่โถมซัดเข้ามาอย่างไม่ทันตั้งตัว ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้นำไปสู่การคลี่คลายเรื่องราวทั้งหมดที่อยู่ในใจของเด็กสาว ทำให้เราได้เห็นความรักที่ผลักดันให้คนคนหนึ่งกล้าจะเปลี่ยนแปลง ยอมรับ และเผชิญหน้ากับทุกสิ่ง...

ตอนแรกที่ได้อ่านต้นฉบับของนิยายเรื่องนี้ ก็คิดว่าคงเป็นเรื่องราวความรักกุ๊กกิ๊กวัยใสของเด็กหนุ่มสาว ทว่ายิ่งอ่านไปเรื่อยๆ ยิ่งพบว่าเส้นทางชีวิตของตัวละครหลักทั้งสองต่างมีเรื่องราวมากมายเกิดขึ้น ทว่าในตอนที่พวกเขาพบเจอกับปัญหาเหล่านั้น ทั้งคู่ก็ยังมีกันและกัน และมีคนรอบข้างให้พึ่งพิง จนท้ายที่สุดก็สามารถผ่านอุปสรรคไปได้ ทำให้ได้มองย้อนกลับมาว่าบางทีชีวิตของคนเราอาจไม่ได้ต้องการอะไรมากมาย ขอเพียงใครสักคนที่เชื่อมั่นและยืนหยัดอยู่ข้างเราในวันที่พบเจอกับความยากลำบาก เพียงเท่านี้เราก็อาจมีความกล้ามากพอที่จะก้าวต่อไปได้แล้ว

With Love ขอให้นักอ่านได้เจอใครสักคนในชีวิตที่เป็นดั่ง 'จี้รั่ง' หรือ 'ชีอิ้ง' ของตัวเอง และหวังว่าเรื่องราวของทั้งคู่จะช่วยเติมความหวานจุดประกายความหวังเล็กๆ ขึ้นในหัวใจของนักอ่านทุกท่าน ให้มีความกล้า และเต็มไปด้วยรักดั่งเช่นพวกเขา หากพร้อมแล้วเราไปร่วมเป็นสักขีพยานความรักของเด็กหนุ่มสาวคู่นี้ด้วยกันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ
ตัวละคร

หานหยาง	ตำรวจหน่วยปราบปรามยาเสพติด ผู้กองหานเป็นผู้ที่เข้ามาช่วยชีวิตชีอิ้งเอาไว้ในเหตุการณ์ไม่คาดฝัน และภายหลังเขาได้กลายมาเป็นพ่อบุญธรรมของชีอิ้ง
ซย่าเสี่ยว	เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยและรูมเมตของชีอิ้ง หญิงสาวผู้มีบุคลิกร่าเริงสดใส ช่างเม้าท์ เป็นเพื่อนกับโอวหยางปี้มาตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย
โอวหยางปี้	เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยและรูมเมตของชีอิ้ง สาวช่างเม้าท์ เป็นลูกคู่ของซย่าเสี่ยว
เกาเหนียน	เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยและรูมเมตของชีอิ้ง สาวมาดเท่ ผู้ชื่นชอบการเล่นเกมเป็นชีวิตจิตใจ และมีความถนัดในด้านเทคโนโลยีเป็นพิเศษ
เจิ้งหลิง	เพื่อนร่วมวิทยาลัยตำรวจของจี้รั่ง เจิ้งหลิงเป็นหญิงสาวหน้าตาดี ได้รับตำแหน่งดาวของวิทยาลัยตำรวจ เธอแอบสนใจจี้รั่งอยู่ และพยายามเข้าหาเขา
จี้เสี่ยวชี	ลูกชายคนโตของจี้รั่งและชีอิ้ง จี้เสี่ยวชีเป็นเด็กหน้าตาดี น่ารัก ทั้งยังเป็นเด็กดีไม่เสียงดัง ไม่ก่อความวุ่นวาย ฉลาดและเลี้ยงง่าย ใครเห็นก็เอ็นดู แต่กลับเป็นไม้เบื่อไม้เมากับจี้รั่ง
จี้เสี่ยวอิ้ง	ลูกสาวคนเล็กของจี้รั่งและชีอิ้ง จี้เสี่ยวอิ้งเป็นเด็กขี้แย ติดชีอิ้งมากๆ ลืมตาตื่นมาปุ๊บก็จะร้องไห้โยเยให้ชีอิ้งอุ้มอยู่ตลอด จี้รั่งที่อยากช่วยภรรยาดูแลลูกก็ยังต้องยอมแพ้ให้กับความงอแงของลูกสาวตัวน้อย

บทที่ 84

แสงตะวันในฤดูหนาวเย็นเฉียบแทงลอดผ่านชั้นเมฆหนา ขอบฟ้ามีแสงรำไรโผล่พ้น

ร่างของคุณปู่ตระกูลจี้ถูกย้ายไปตั้งแต่ตอนท้องฟ้ายังมืดมัว หลังจากนั้นก็เป็นงานศพ ผู้หลักผู้ใหญ่ออกหนังสือแจ้งภาวะเจ็บป่วยวิกฤตไว้ล่วงหน้าแล้วที่โถงเคารพศพ ตระกูลจี้กำลังตระเตรียมพิธี

จี้รั่งนั่งอยู่ลำพังข้างแปลงดอกไม้ถึงสองชั่วโมงจนชีอิ้งตื่นขึ้นมาอีกครั้ง

เขาได้ยินเสียงพลิกตัวแกรกกรากดังมาจากอีกฝั่ง สาวน้อยน่าจะกำลังหาโทรศัพท์มือถืออยู่ ผ่านไปพักใหญ่ถึงได้ยินเสียงนุ่มละมุนของเธอลอดออกมา "ฉันตื่นแล้ว"

เขาส่งเสียงรับคำเบาๆ และเนื่องจากทั้งร่างหนาวจนแข็งทื่อ เสียงก็แหบแห้ง จึงเอ่ยอย่างช้าๆ ว่า "อิ้งอิ้ง วันนี้ไปดูหมีแพนด้าเป็นเพื่อนเธอไม่ได้แล้ว อีกสองสามวันได้ไหม"

ชีอิ้งหาวหนึ่งทีแล้วตอบรับอย่างว่าง่าย "ได้สิ"

เธอน่ารักมากๆ ไม่เคยถามเรื่องส่วนตัวของเขาก่อนเลย

จี้รั่งเองก็ไม่ได้บอกอะไรกับเธอไป ด้วยไม่อยากให้สาวน้อยทุกข์ใจเพราะเขา

หลังวางสายแล้วจี้รั่งก็ลุกขึ้นยืนเคลื่อนไหวร่างกายที่แข็งทื่อ จี้เชียนส่งข้อความให้เขา อีกฝ่ายคงจะบอกเรื่องขั้นตอนคร่าวๆ ของงานศพ

จี้รั่งกลับบ้านไปเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นก็เรียกรถไปที่โถงเคารพศพ

ศพคุณปู่ถูกจัดการอย่างเรียบร้อย เปลี่ยนชุดเป็นเครื่องแบบทางการของกองทัพ มีผู้คนทยอยมาร่วมไว้อาลัย

จี้รั่งไม่ทักทายใครทั้งนั้น โขกศีรษะและเผากระดาษเสร็จแล้วก็ไปยืนอยู่ด้านข้างเงียบๆ เรื่องที่จำเป็นต้องจัดการในงานศพมีมากมายเหลือเกิน ยุ่งกับการเข้าๆ ออกๆ ไม่มีเวลาให้พวกเขาได้เสียใจ

ไม่นานเท่าไรนักก็มีคนสวมชุดสูทสีดำถือกระเป๋าเอกสารมาหาจี้รั่ง ยื่นเอกสารพินัยกรรมชุดหนึ่งให้เขา "คุณจี้ยกมรดกภายใต้ชื่อทั้งหมดให้กับคุณ"

เด็กหนุ่มสีหน้าเรียบเฉย ไม่รับเอกสารแผ่นนั้นมา ทำเพียงเอ่ยเสียงเรียบว่า "บริจาคไปแล้วกัน"

ทนายความตะลึงงัน "อะไรนะ!"

เด็กหนุ่มเบนสายตาไปที่ภาพถ่ายหน้าศพ "เพื่อชื่อเสียงของคุณปู่ บริจาคไปเถอะ"

เขาไม่อยากพูดอะไรอีก หลุบตาลง ท่าทีอยากจะผลักไสผู้คนออกไปไกลพันลี้

ที่ประตู เฉินเฟิงจื้อที่ช่วยจี้เชียนต้อนรับคนชำเลืองมองมาแล้วเอ่ยเสียงเบาว่า "คุณปู่คุณเห็นผู้ชายดีกว่าผู้หญิงเหรอ ถึงไม่ยกให้คุณแม้แต่นิดเดียว"

จี้เชียนมองเขาอย่างหมดถ้อยคำจะพูดไปหน ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า "ไม่รู้เรื่องก็หุบปากไป"

เฉินเฟิงจื้อยักไหล่ "ผมเข้าใจ คงกะจะชดเชย แต่ดูจากสีหน้าของอารั่งแล้วเหมือนจะไม่รับ"

ขณะทั้งสองกำลังคุยกัน จี้เหว่ยเยี่ยนก็เดินเข้ามาจากข้างนอก เขา

ออกไปรับเพื่อนสนิทของคุณปู่ตระกูลจี้มาเมื่อครู่นี้แล้วก็ยุ่งสาละวนจนไม่สามารถปลีกตัวได้ จี้เชียนเรียกเขาไว้ "อารองคะ"

จี้เหว่ยเยี่ยนหันมา "อะไรเหรอ"

จี้เชียนขมวดคิ้ว "ซูหรงไม่ได้มาใช่ไหมคะ"

จี้เหว่ยเยี่ยนชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยเสียงแผ่วว่า "ไม่มา อาให้เธอกลับไปแล้ว"

สายตาจี้เชียนสาดประกายชิงชังขึ้นวูบหนึ่ง แต่ไม่แสดงออกบนใบหน้า "แบบนี้ดีที่สุดแล้ว ร่างกายไม่แข็งแรง มาแล้วจะยิ่งเพิ่มปัญหา สองวันนี้อารั่งอยู่ที่นี่ด้วย คุณอาอย่าให้เธอมานะคะ"

จี้เหว่ยเยี่ยนเงียบขรึมไป

รอจนเขาเดินจากไปแล้ว เฉินเฟิงจื้อถึงค่อยเอ่ยปาก "คุณพูดจาไม่เกรงใจอารองของคุณเกินไปแล้ว"

จี้เชียนไม่ใส่ใจนัก "เกี่ยวกับเรื่องนี้ ถือว่าฉันเกรงใจมากๆ แล้วนะ" เธอมองจี้รั่งที่ยืนอยู่ตรงโถงเคารพศพ "ถ้าตอนนั้นฉันไม่ได้เรียนอยู่ที่ต่างประเทศล่ะก็ จริงๆ นะ ฉัน..."

ถึงอย่างไรระหว่างเธอกับอารองก็ยังมีความสัมพันธ์คั่นอยู่หนึ่งชั้น ยืนอยู่ในจุดที่เป็นแค่หลานสาว คำพูดบางอย่างจึงไม่สามารถพูดออกมาได้

พ่อของเธอที่อยู่ข้างนอกเรียกขึ้นมาพอดี "เชียนเชียน ไปรับคุณลุงเฉินของลูกหน่อย"

จี้เชียนจึงยั้งคำพูดเอาไว้ทันเวลา เธอโบกมือให้เฉินเฟิงจื้อแล้วรีบเดินออกไป ก้าวไปได้สองก้าวก็นึกอะไรขึ้นได้จึงหันกลับมาพูดกับเฉินเฟิงจื้อ "อารั่งน่าจะยังไม่ได้กินข้าว คุณพาเขาไปกินอะไรหน่อย"

เฉินเฟิงจื้อพยักหน้า ด้วยความที่มีสำนึกในการเป็นเขยตระกูลจี้อย่างสูงจึงเดินไปหยุดยืนอยู่ข้างจี้รั่ง และยังผงกศีรษะทักทายญาติมิตรที่มาไว้อาลัย

จี้รั่งหันไปมองเขาแวบหนึ่ง "คุณกลับมาอีกทำไม"

"ประเทศจีนคือบ้านฉัน ฉันก็ต้องกลับมาเยี่ยมบ่อยๆ สิ หิวหรือเปล่า ไป ไปหาอะไรกินกัน"

จี้รั่งไม่อยากสนใจอีกฝ่าย "ไม่หิว ไม่กิน"

เฉินเฟิงจื้อทอดถอนใจ "ต้องอยู่ให้ถึงพรุ่งนี้เช้านะ ไปกินอะไรหน่อยเถอะ"

จี้รั่งไม่สนใจเขาแล้ว จ้องเขม็งไปข้างหน้า แม้แต่สายตาก็ยังไม่เหลือบแล เฉินเฟิงจื้อรออยู่เนิ่นนาน ก่อนจะส่งข้อความให้จี้เซียนอย่างหมดความอดทน

เฉินเฟิงจื้อ : 'ทำภารกิจไม่สำเร็จ ขอประทานอภัยโทษ'

จี้เซียนตอบเขากลับมาด้วยเครื่องหมายจุดไข่ปลา

บอกข่าวเรื่องการเสียชีวิตไปตอนเช้ามืด ทว่าคนมาร่วมไว้อาลัยเพิ่งจะมากขึ้นช่วงใกล้หัวค่ำ ต่างคนต่างก็เร่งรุดเดินทางมาจากที่ต่างๆ ในประเทศ

จี้รั่งยืนอยู่ตรงนั้นหนึ่งวัน ใจลอยเป็นพักๆ นึกถึงตอนทำความผิดเมื่อยังเด็ก ตอนนั้นเขาจะถูกคุณปู่ทำโทษให้ยืนตากแดดด้วยท่าทางตามระเบียบของกองทัพที่สวนในเขตบ้านพักทหาร ยืนทีก็ยืนอยู่หลายชั่วโมง

มีหลายครั้งที่เป็นลมแดดและสลบไป ตอนนั้นคุณย่ายังอยู่ ท่านจะคอยกระทืบเท้าต่อว่าคุณปู่ว่าเป็นคนหัวดื้อ จากนั้นก็ทำถั่วเขียวต้มน้ำตาลดับร้อนให้เขากิน

เสียงร้องไห้ดึงความคิดเขากลับมา ไม่รู้ว่าเป็นญาติคนไหนที่คุกเข่าร้องไห้อย่างขื่นขมอยู่หน้าโถงเคารพศพในเวลานี้ จี้รั่งเพียงกวาดมองหนึ่งที ก็เบนสายตาออก ขณะกวาดตามองส่งๆ ไปทางประตู ก็เห็นเด็กสาวตัวน้อยสวมชุดดำ ในมือถือดอกเบญจมาศสีขาว ยืนรอรั้งท้ายฝูงชนที่มาไว้อาลัย

เด็กหนุ่มที่ยืนมาทั้งวันราวกับเป็นรูปปั้นหินค่อยก้าวเท้าออกในที่สุด สาวเท้ายาวเดินเข้าไปหา

ชีอิ้งเห็นเขาเข้ามา ริมฝีปากก็คลี่ยิ้มบางๆ

จี้รั่งเดินไปถึงข้างตัวเธอ เอ่ยถามเสียงเบาว่า "เธอ..." ลำคอแหบแห้งจนแสบ เขากระแอมกระไอสองที ถึงค่อยเรียกเสียงกลับมาได้อีกครั้ง "มาได้ยังไง"

ชีอิ้งตอบเสียงค่อย "พี่จี้เชียนบอกว่านายไม่กินข้าวมาทั้งวันแล้ว" เธอเงยหน้าเล็กจ้อยมองเขา สายตาอ่อนละมุน "รอฉันไว้อาลัยเสร็จแล้ว เราไปกินข้าวกันไหม"

จี้รั่งลูบหัวเธอ บนใบหน้าค่อยมีรอยยิ้มน้อยๆ ได้สักที "อืม"

พอเด็กสาวตัวน้อยโขกศีรษะและวางดอกไม้เสร็จ จี้รั่งก็เมินสายตาสงสัยจากรอบข้าง จูงชีอิ้งจากไป

เมื่อออกจากโถงเคารพศพแล้ว เธอก็จูงเขาไปยังโถงนั่งพัก หยิบปิ่นโตเถาหนึ่งออกมาจากตู้ล็อกเกอร์ราวเล่นมายากล "มีโจ๊กไก่ที่น้าสะใภ้ทำ แล้วก็มีมะเขือยาวชุบแป้งทอดด้วยนะ"

เธอห่วงว่าเขาไม่ได้กินข้าวมาทั้งวันแล้วกระเพาะจะไม่สบายเอา จึงนำอาหารจากบ้านมาให้โดยเฉพาะ

จี้รั่งนั่งลงบนโซฟา หยิบปิ่นโตแต่ละใบออกมาวางไว้เสร็จสรรพ แล้วก้มหน้างุดเริ่มกิน

ชีอิ้งนั่งอยู่ด้านข้างอย่างสงบเสงี่ยมเป็นเพื่อนเขา รอจนเขากินเสร็จก็เก็บปิ่นโตใส่กลับเข้าไปในถุง จากนั้นจึงถามเขาว่า "อยากออกไปเดินย่อยอาหารสักหน่อยไหม"

จี้รั่งพยักหน้า

ท้องฟ้ามืดลงแล้ว แต่แสงไฟในสวนสว่างมาก มองเห็นฝุ่นละอองลอยคลุ้งอยู่ในแสง

"หนาวไหม" จี้รั่งถามเธอ

ชีอิ้งส่ายศีรษะ "ไม่หนาว ฉันใส่เสื้อมาหนามาก"

เขาขบคิดแล้วก็คว้ามือเธอมากุมไว้ในฝ่ามือตนเอง รอบข้างเงียบสงัด

แต่จี้รั่งไม่อยากให้เงียบนัก จึงอดถามเธอไม่ได้ "วันนี้ออกไปเที่ยวเล่นหรือเปล่า"

เสียงตอบรับของเธอนุ่มละมุน "เปล่า อยู่บ้านทำการบ้าน" นึกอะไรขึ้นได้ก็เอ่ยต่อว่า "นายไม่มีเวลาทำการบ้านแล้วใช่ไหม อีกไม่กี่วันก็จะเปิดเรียนแล้ว งั้นฉันจะเอาการบ้านให้นายลอก"

จี้รั่งยิ้ม "เธอไม่ช่วยฉันทำไปเลยล่ะ"

ชีอิ้งเอียงศีรษะครุ่นคิด "ก็ได้นะ"

ในสวนมีม้านั่งยาวอยู่ตัวหนึ่ง จี้รั่งที่ยืนมาทั้งวันค่อนข้างเหนื่อยจึงจูงเธอเข้าไปนั่ง บริเวณรอบข้างปลูกต้นไม้เอาไว้เยอะมาก กำบังลมกลางคืนเอาไว้ ทำให้ไม่รู้สึกหนาว หลังอดกลั้นมาทั้งวัน ตอนนี้พอสูดหายใจได้อากาศสดชื่น ในใจก็รู้สึกโล่งขึ้นไม่น้อย

ชีอิ้งนั่งอยู่ข้างเขา เอ่ยเสียงเบาว่า "พรุ่งนี้ฉันจะตามน้าชายน้าสะใภ้กลับเมืองตงเฉิง คุณปู่คุณย่าอยู่ที่ชนบทของตงเฉิงน่ะ กว่าจะกลับมาก็วันที่ห้า"

จี้รั่งโน้มตัวลงมา วางศีรษะพิงบนไหล่บอบบางของเธอ "อืม เที่ยวเล่นให้สนุกนะ ฝากทักทายคุณปู่คุณย่าให้ฉันด้วย"

เธอผินหน้ามา มองดูสีหน้าที่เหนื่อยล้าของเขาแล้วทำท่าเหมือนกำลังปลอบโยนเด็กน้อย "คุณปู่คุณย่าฉันปลูกลูกหม่อนเอาไว้เยอะมาก ถึงตอนนั้นฉันจะเอาลูกหม่อนมาให้นายกินนะ"

เขาหลับตาและยิ้ม "ได้ เอามาเยอะๆ ล่ะ"

"อืม" เธอรับคำอย่างว่าง่าย แล้วถามเขาอีก "นายเหนื่อยมากเลยใช่ไหม ฉันนวดให้นายละกันนะ"

จี้รั่งเลิกคิ้ว "เธอนวดเป็นด้วยเหรอ"

ชีอิ้งขัดเขินเล็กน้อย "ฉันไปหัดมาจากพี่ชายที่ร้านทำผม" เธอขยับเอี้ยวตัวนิดหน่อย ก่อนจะใช้มือสองข้างกดจุดชีพจรที่ขมับเขา นิ้วมือนั้นนุ่มนิ่มมาก นำพาอุณหภูมิอบอุ่นมาให้ขณะกดนวดด้วยน้ำหนักที่อ่อนเบา

แถมยังเลียนแบบคำพูดของช่างทำผมเหล่านั้นอีกด้วย "น้ำหนักพอดีไหม"

จี้รั่งหัวเราะคิกออกมา "อืม พอดี"

เธอยิ้มอย่างอ่อนหวาน หวนนึกถึงฝีมือของพี่ชายร้านทำผมขณะเบิกตากลมกว้าง พยายามหาจุดฝังเข็มบนศีรษะของอีกฝ่าย

จี้รั่งหยอกล้อเธอ "คุณพนักงานฝีมือดีมากเลย เก็บเงินแพงหรือเปล่าครับ"

เสียงตอบกลับของเธอนุ่มละมุน "คุณหน้าตาดี ไม่คิดเงินค่ะ"

จี้รั่งหัวเราะจนตัวโยน ยื่นมือไปลูบศีรษะเธอหนึ่งที แล้วขยับนั่งตัวตรง

ใบหน้าเล็กของเธอขาวราวหิมะ มีแค่ปลายจมูกที่แดงเล็กน้อย คงจะเพราะหนาว จี้รั่งคว้ามือเธอมากุมไว้แล้วถูไปมาด้วยฝ่ามือของตน ก่อนจะยกมือเธอขึ้นมาป้องที่ปากเพื่อเป่าลมรด "อากาศหนาว กลับไปเถอะ พรุ่งนี้ยังต้องนั่งเครื่องบินอีกไม่ใช่เหรอ"

ดวงตาเธอมีหยาดน้ำเอ่อชื้นคล้ายหมอกปกคลุม มองเขาอยู่นานแล้วพูดขึ้นว่า "งั้นนายกินข้าวดีๆ นะ เลิกเศร้าได้แล้ว โอเคไหม"

เขาพยักหน้าอย่างจริงจัง "ได้ ไม่โกหกเธอ"

ดวงตาเธอหยักโค้งเป็นรอยยิ้ม

จี้รั่งโทรหาเฉินเฟิงจื้อ บอกให้เขาขับรถไปส่งซีอิ้งกลับบ้าน

หลังวางสายแล้ว ก็จูงเธอเดินออกไปข้างนอก

ความจริงเขาอาลัยอาวรณ์ที่เธอจะกลับไป ละโมบความอ่อนโยนในเวลาที่เธออยู่เคียงข้างเขา ขนาดฝีเท้ายังก้าวไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า เขารู้ว่าถ้าตนออกปาก สาวน้อยจะต้องอยู่ต่อแน่ แต่เขาไม่อยากให้เธอเหนื่อย จึงไปส่งเธอถึงประตู มองจนเธอก้าวขึ้นรถของเฉินเฟิงจื้อ

สาวน้อยเกาะหน้าต่างรถและกำชับอย่างจริงจัง "กินข้าวดีๆ นะ"

เขายิ้มและพยักหน้า

จนกระทั่งรถขับหายลับไปถึงค่อยระบายลมหายใจที่ข่มกลั้นไว้ออกมา

กว่างานศพของคุณปู่ตระกูลจี้จะจบสิ้นลงโดยสมบูรณ์ ก็เป็นเวลาห้าวัน

ให้หลังแล้ว

พรุ่งนี้จะเปิดเทอมแล้ว เป็นอย่างที่ชีอิ้งว่าไว้ เขายังไม่ได้ทำการบ้านเลย และไม่มีแรงจะทำด้วย กลับถึงบ้านพอล้มตัวลงบนเตียงก็ไม่อยากขยับตัวแล้ว

ปรากฏว่าตอนบ่ายมีเสียงกริ่งประตูดังขึ้น เมื่อเปิดออกก็พบว่าชีอิ้งพาเยวี่ยหลีกับนายเบิ้มชวีมายืนอยู่ข้างนอก พูดจาเสียงขรึมว่า "พวกเรามาช่วยนายปั่นการบ้าน!"

"พี่รั่งวางใจเถอะ! พวกเราไม่มีทางทำให้พี่โดนด่าเด็ดขาด!" นายเบิ้มชวีกล่าว

เยวี่ยหลีว่า "ฉันแค่อยากได้ขนมเค้กทำเองเป็นค่าตอบแทน!"

จี้รั่งพูดไม่ออก

ไม่รู้เหมือนกันว่าพอครูเห็นการบ้านชุดเดียวมีถึงสามลายมือแล้วจะคิดอย่างไร

แต่ร้ายดีอย่างไรก็ทำชีทการบ้านเสร็จก่อนจะเปิดเรียน จี้รั่งจึงหลับอย่างสบายใจไร้กังวลไปหนึ่งตื่น เมื่อมาถึงโรงเรียนในวันรุ่งขึ้นก็รู้สึกว่าชีวิตกลับมาเดินตามวิถีปกติ

ปฏิทินนับถอยหลังเหลือเพียงหนึ่งร้อยกว่าวันของภาคเรียนสุดท้ายเข้าสู่ขั้นบุกทะลวงในช่วงท้ายสุด

คนจำนวนมากฟันฝ่ายืนหยัดอย่างทุกข์ยาก ผลาญช่วงเวลาสุดท้ายของปีสาม แต่มีบางคนที่โชคดีมาก เพิ่งจะเปิดเทอมก็ได้รับแจ้งว่ามีคุณสมบัติได้รับการเสนอชื่อเข้ามหาวิทยาลัย จึงได้คลายความกังวลล่วงหน้า

ถูกต้องแล้ว คนคนนั้นที่พูดถึงก็คือเพื่อนตัวน้อยอู๋รุ่ย

เขาได้รับเสนอชื่อเข้ามหาวิทยาลัย B ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่เขาอยากเข้ามาตลอด

แน่นอนว่าเรื่องดีอย่างนี้ต้องฉลอง ที่หนึ่งของชั้นปีผู้ได้ชื่อว่าประหยัด

มาตลอดเชิญทุกคนไปกินซุปหมาล่าที่ร้านตรงประตูหลังของโรงเรียน

นายเบิ้มชวีอิจฉาแทบแย่ เอ่ยอย่างเจ็บปวดว่า "ถัดจากนี้อีกหลายเดือน นายก็ไม่ต้องมาเรียนที่โรงเรียนแล้วใช่ไหม กะจะไปเที่ยวที่ไหนเหรอ"

อู๋รุ่ยดันแว่นตากรอบดำ ตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ฉันจะเรียนบทเรียนที่เหลือให้จบ ขอเพียงหัวใจยังเต้นอยู่ก็จะเรียนต่อไป การเรียนรู้ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่ว่าเวลาไหนก็จะปล่อยวางไม่ได้"

นายเบิ้มชวีนิ่งอึ้ง

น่านับถือเลื่อมใส! ไม่อย่างนั้นคนเขาจะได้รับเสนอชื่อได้อย่างไร ด้วยทัศนคติอย่างนี้ จะไม่เสนอชื่อก็คงไม่ได้!!

อู๋รุ่ยเปิดเบียร์หนึ่งกระป๋อง ชนแก้วกับเด็กชายเกเรที่เดิมทีนึกว่าจะไม่มีทางมาบรรจบกันได้เลยแม้แต่นิดเดียว ทว่ากลับกลายเป็นเพื่อนสนิทกันในท้ายที่สุดเหล่านี้ เอ่ยวาจาด้วยความมุ่งมั่นฮึกเหิม "ฉันจะรอพวกนายที่มหา'ลัย B!"

คนทั้งหลายชะงัก

แม่มันเถอะ!

หลังการสอบเสมือนจริงจบลง ตัวเลขนับถอยหลังก็เหลือแค่หนึ่งร้อยวันแล้ว

ไห่อีเป็นโรงเรียนที่ให้ความสำคัญกับพิธีการ แค่การประชุมกระตุ้นยังไม่พอ ยังจัดงานประชุมปฏิญาณร้อยวันอีกด้วย

บรรดานักเรียนปีสามเหนื่อยหอบเหมือนหมา แค่เรียนหนังสือไม่พอ ยังต้องฟังผู้อำนวยการการศึกษาพูดอบรมน้ำลายกระเซ็น สีหน้าจึงอิดโรยเจือความสิ้นหวัง

ราชครูจักรทองยืนอยู่บนเวทีมองดูนักเรียนข้างล่างหาวหวอดติดต่อกัน ก็ตบแท่นบรรยายของหอประชุมแรงๆ ไปที แล้วร้องตะโกนอย่างประสาทเสีย "นักเรียน! เรียกจิตวิญญาณกลับมา! นอนไม่พอไม่เป็นไร สำหรับคนอายุ

อย่างพวกเธอ แค่หลับตาก็ถือว่าได้พักแล้ว!"

นักเรียนทั้งหลายพูดไม่ออก

เชื่อในความร้ายกาจของราชครูจักรทองแล้ว!

บทที่ 85

บางทีโรงเรียนอาจจะรู้สึกว่าการพานักเรียนปีสามมาที่หอประชุมทุกครั้งที่มีการประชุมกระตุ้นเป็นช่วงๆ ออกจะยุ่งยากเกินไป จึงเปลี่ยนรูปแบบเป็นการกระจายเสียงตามห้องเรียนเอา ระยะเวลาก็เปลี่ยนจากทุกครึ่งเดือนมาเป็นทุกสามวันห้าวัน

ดูท่าทางอยากจะปลุกกระตุ้นให้ถึงที่สุด

เสียงปีศาจที่แม้แต่คนหูหนวกยังได้ยินของราชครูจักรทองกลายเป็นความทรงจำที่สลักลึกที่สุดในช่วงพุ่งชนร้อยวันของบรรดานักเรียน

ถึงจะบอกว่าปีสามเวลากระชั้นสั้น ต้องทุ่มให้กับการเรียนทั้งหมด แต่ความจริงแล้วธุระจิปาถะเล็กน้อยก็มาก ต้องลงทะเบียนกรอกข้อมูลผู้เข้าสอบ ต้องตรวจสอบเอกสารระเบียน แล้วยังต้องตรวจร่างกายอีกด้วย

สำหรับเหล่านักเรียน ขอเพียงแค่ไม่ต้องเข้าเรียนที่ห้องเรียน ก็ถือว่าได้พักผ่อนหย่อนใจจากช่วงเวลายุ่งๆ เช่นนี้แล้ว

ช่วงเดือนมีนาคม โรงเรียนจัดให้มีการตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลประจำเมือง เหล่านักเรียนซึ่งไม่ได้หยุดเรียนกันมาพักใหญ่พลันรู้สึกว่านานแล้วที่ไม่ได้ถูกลากให้ออกมาสูดอากาศ

เมื่อมาถึงโรงพยาบาลแล้ว แต่ละห้องก็สลับรายการเข้ารับการตรวจกัน

เพื่อจะได้ไม่ต้องต่อแถวรอนาน แม้ว่าเสร็จแล้วจะต้องกลับไปเรียนก็ตาม

ห้องเก้าไปตรวจที่แผนกจักษุก่อน ในห้องมีนักเรียนที่ค่าสายตาดีผิดธรรมชาติ ผลตรวจออกมาพบว่าค่าสายตาทั้งสองข้างอยู่ที่ห้าจุดสอง แม้กระทั่งคุณหมอก็ไม่ค่อยอยากเชื่อจึงเรียกนักเรียนคนนั้นไปเลิกเปลือกตาขึ้นเพื่อตรวจดูว่าใส่คอนแทกเลนส์อยู่หรือเปล่า

นายเบิ้มชวีที่อยู่ข้างหลังพูดขึ้นราวกับว่าเรื่องนี้เป็นวาระแห่งชาติ "เห็นไหมล่ะครับ นี่คือคนที่ไม่ชอบเรียนหนังสือ ถึงได้มีค่าสายตาดีขนาดนี้ ถ้าอ่านหนังสือทำโจทย์ข้ามคืนทุกวี่ทุกวัน จะรักษาค่าสายตาที่ดีขนาดนี้ไว้ได้ยังไง!" จากนั้นเขาก็มองจี้รั่งด้วยสีหน้าชื่นชม "ดูอย่างพี่รั่งของพวกเรา ตาสองข้างสั้นถึงห้าร้อย นับว่าเป็นภูเขาไท่ซานของโรคสายตาสั้นแล้ว และนี่คือผลของการเรียนหนังสือ"

จี้รั่ง "???"

ผลปรากฏว่าค่าสายตาของจี้รั่งวัดออกมาอยู่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบทั้งหมด เรียกว่าดีเลิศอย่างยิ่ง ส่วนนายเบิ้มชวีกลับวัดได้สามร้อย

นายเบิ้มชวีไม่อยากจะเชื่อ "ทำไม! ทำไมฉันสายตาสั้นหนักขนาดนี้ แต่ยังเรียนหนังสือได้ตั้งๆ อยู่อีก!"

หลิวไห่หยางเตะเขาหนึ่งที "ไอ้โง่! ของแกน่ะเล่นเกมจนสายตาสั้น ไม่ใช่ความผิดของการเรียนโว้ย!"

พูดอย่างนี้ก็เหมือนจะใช่

หลังจากจี้รั่งเลิกเล่นเกมไป สองปีมานี้สายตาก็ฟื้นฟูขึ้น ค่าตัวเลขลดลงไปเล็กน้อย

ทำให้คนอิจฉาจริงๆ

เมื่อออกมาจากห้องตรวจของแผนกจักษุก็พบว่าทุกหนแห่งบนทางเดินมีแต่นักเรียนที่ถือใบตรวจสุขภาพ ต่อจากนี้จี้รั่งต้องไปตรวจแผนกอายุรกรรม ตอนเดินผ่านหัวมุม ก็เห็นชีอิ้งกำลังกดแขนนั่งพักอยู่บนเก้าอี้

คงจะเพิ่งเจาะเลือดมา นิ้วกดก้อนสำลีลงบนข้อพับแขน ใบหน้าซีดขาว

เล็กน้อย

จี้รั่งเดินเข้าไปคุกเข่าตรงหน้าเธอ ถามเบาๆ ว่า "เจ็บมากไหม"

ชีอิ้งเพิ่งเห็นเขา ดวงตาพลันหยักโค้ง ยิ้มให้อีกฝ่าย "ไม่เจ็บ" ตอบแล้วก็เม้มปากเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยเสียงเล็กต่อว่า "แค่มึนนิดหน่อย"

เจาะเลือดต้องปล่อยท้องว่าง เธอคิดว่าคงจะเกิดจากการขาดน้ำตาล

จี้รั่งชักมือออกมาจากกระเป๋าเสื้อนักเรียน กำหมัดยื่นไปตรงหน้าเธอ "ทายสิว่าในมือฉันคืออะไร"

ชีอิ้งดีใจในพลัน "ลูกกวาดรสสตรอเบอรี่!"

จี้รั่งยิ้มออกมา "ทายถูกต้อง ได้รับลูกกวาดรสสตรอเบอรี่หนึ่งเม็ด" เขาแกะห่อสีชมพูออก "อ้าปาก"

เธออ้าปากอย่างว่าง่าย

จี้รั่งใส่ลูกกวาดเข้าไปในปากเด็กสาวแล้วลูบศีรษะเธอ "กินน้ำตาลนะ กินแล้วก็จะไม่มึนแล้ว"

ชีอิ้งดูดปาก รสหวานของสตรอเบอรี่กำจายไปทั่วทั้งปาก ริมฝีปากถูกย้อมเป็นประกายสีชมพูอ่อน

ขณะที่จี้รั่งกำลังจิตใจเตลิดเปิดเปิง นายเบิ้มชวีก็ถือใบตรวจสุขภาพวิ่งบุกตะลุยฟันฝ่ามาจากอีกฝั่งของทางเดิน ทำราวกับค้นพบแผ่นดินใหญ่แห่งใหม่ก็ไม่ปาน เอ่ยด้วยสีหน้าแตกตื่นว่า "แย่แล้วพี่รั่ง! เดี๋ยวจะต้องถอดเสื้อตรวจแล้ว! ขนาดกางเกงในก็ยังต้องถอด! เมื่อวานพี่อาบน้ำเปลี่ยนกางเกงในหรือยัง"

จี้รั่งนิ่งอึ้ง

พวงแก้มของสาวน้อยที่กินลูกกวาดอยู่ปรากฏสีแดงซ่านน่าสงสัยวาบผ่าน แล้วหลุบเบี่ยงสายตาไปทางอื่น

จี้รั่งลุกขึ้นยืน หันตัวไปหาอีกฝ่ายด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ "แก มานี่"

นายเบิ้มชวีขยับเข้าไปใกล้ราวกับเด็กน้อยไร้เดียงสา "ทำไมเหรอ"

จากนั้นก็โดนจี้รั่งกดร่างเข้ากับมุมผนังและซ้อมอย่างโหดเหี้ยม เกือบจะ

วิ่งล่อนจ้อนบนระเบียงทางเดิน

เมื่อไปถึงห้องตรวจของแผนกศัลยกรรม นักเรียนชายที่กำลังรอเข้ารับการตรวจอยู่ข้างนอกก็ล้วนแล้วแต่มีรอยยิ้มกรุ้มกริ่มประดับอยู่บนใบหน้า เมื่อเดินเข้าไปฟังใกล้ๆ ก็พบว่าพวกเขากำลังพูดกันเรื่องขนาดใหญ่เล็กมีเสียงหัวเราะหยาบช้าลอยมาเป็นพักๆ

ปรากฏว่าพวกเขาต้องผิดหวังแล้ว

ตอนที่ตรวจไม่ต้องถอดกางเกงในเลย

จี้รั่งถอนใจโล่งอก แล้วมองนายเบิ้มชวีที่ดูเหมือนจะเสียดายเล็กน้อย?

พอเจาะเลือดเสร็จออกมา ทุกคนต่างก็ร่ำร้องว่าทั้งวิงเวียนทั้งหิวโหย จึงรีบไปกินอาหารเช้ากัน หลังจี้รั่งออกมาแล้วเขาก็เห็นชีอิ้งถืออาหารยืนรออยู่ข้างนอกอย่างว่าง่าย

เธอไปกินอาหารเช้ากับเยวี่ยหลีเรียบร้อยแล้ว และยังห่อกลับมาให้เขาหนึ่งชุดด้วย "ซื้อซาลาเปาไส้เนื้อให้นายสองลูกกับน้ำเต้าหู้หนึ่งแก้ว พอกินหรือเปล่า"

นักเรียนห้องเก้าที่อยู่ข้างๆ ได้กลิ่นหอมของอาหารก็สูดลมหายใจเข้าไปด้วยความอิจฉาริษยา

นายเบิ้มชวีเอ่ย "ใกล้แล้ว ใกล้เรียนจบแล้ว อีกเดี๋ยวก็ไม่ต้องกินอาหารหมาชามนี้แล้ว"

บริเวณมุมหนึ่งของทางเดิน หลิวชิ่งหวายืนอยู่ตรงประตูตึกกำลังมองดูเหล่านักเรียน พอกวาดตามองภาพฉากนี้ก็ขมวดคิ้วแล้วถามหลิวเหยาที่ยืนอยู่ด้านข้างว่า "นั่นนักเรียนจากห้องคุณกับชีอิ้งจากห้องฉันนี่ สองคนนี้...ดูๆ ไปแล้วทำไมเหมือนมีบางอย่างไม่ถูกต้องนะ"

หลิวเหยาก้มหน้างุดไม่สนใจ "ไม่ถูกต้องตรงไหน ปกติออก ก็ช่วยเหลือกันระหว่างเพื่อนนักเรียนหรือเปล่า" เขาทำสีหน้าจริงจัง "พวกเราเป็นครูบาอาจารย์ ต้องเปิดใจกว้างหน่อย อย่าเอาแต่ระแวงสงสัย จะได้ไม่สร้าง

ความกดดันให้นักเรียน"

หลิวชิ่งหวาพยักหน้าเหมือนมีความคิดบางอย่าง

หลิวเหยาหันตัวไปอีกทาง สีหน้าลอบยินดีและทอดถอนใจด้วยความรู้สึกอย่างคนในหมู่บ้านของตนไปข้องแวะกับผักกาดขาวของบ้านอื่น

ในโลกนี้ไม่มีความเปลี่ยนแปลงและความพยายามใดที่ไม่มีต้นสายปลายเหตุ

มีคนที่คู่ควรให้เปลี่ยนตนเองไปในทางที่ดีขึ้น ช่างเป็นวัยเยาว์อันงดงามเสียนี่กระไร

ตามด้วยการมาเยือนของฤดูร้อน ตัวเลขบนปฏิทินนับถอยหลังได้กลายเป็นเลขสองหลัก และสุดท้ายก็กลายเป็นเลขหลักเดียวในที่สุด

ก่อนจะหยุดเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย ทางโรงเรียนได้จัดกิจกรรมรวมหมู่คณะเป็นครั้งสุดท้าย...นั่นคือการถ่ายภาพสำเร็จการศึกษา

แต่นักเรียนทุกคนล้วนขาดความกระตือรือร้น

เพราะอย่างไรภาพสำเร็จการศึกษาก็ต้องสวมชุดนักเรียนรวบผมโดยมีอาคารเรียนเป็นฉากหลัง และไม่ให้ชูสองนิ้ว ไม่มีอะไรคู่ควรกับการรอคอยจริงๆ

แถมถ่ายแล้วยังไม่แต่งรูปให้อีก!

สำหรับคนที่ไม่ขึ้นกล้อง นี่นับว่าเป็นหายนะชัดๆ!

เมื่อถึงช่วงเวลาสำคัญสุดท้าย ครูประจำชั้นของแต่ละห้องกลับไม่ได้ตื่นเต้นเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว แค่กำชับนักเรียนอย่างสงบนิ่งว่า "ทำใจให้สบาย ทำให้ถึงเกณฑ์ก็พอ หนึ่งปีที่ผ่านมานี้ พวกเราเผชิญข้อสอบน้อยใหญ่มามากมาย ครั้งนี้ก็เหมือนกับครั้งก่อนๆ ไม่มีอะไรแตกต่าง"

แต่ก็มีกลุ่มที่สุดโต่งอย่างเช่นหลิวเหยาของห้องเก้าด้วยเช่นกัน "นักเรียน! จะสำเร็จหรือล้มเหลวขึ้นอยู่กับตรงนี้! เวลาทดสอบที่แท้จริงของพวกเธอมาถึงแล้ว! นำความสามารถทั้งหมดที่มีออกมา พิสูจน์ให้คนทั้งหมด

เห็นว่าพวกเธอเก่งที่สุด!"

เขามองดูใบหน้าอ่อนเยาว์อันคุ้นเคยที่ข้างล่างแท่นบรรยายอย่างสับสน พอนึกถึงการอยู่เคียงข้างนักเรียนตลอดสามปีมานี้และความพากเพียรของทุกคนในหนึ่งปีสุดท้าย ก็อดน้ำตาคลอเบ้าไม่ได้ "นักเรียน...ในใจของครูพวกเธอทุกคนยอดเยี่ยมมาก ครูเชื่อว่าต่อจากนี้ไปพวกเธอก็จะยอดเยี่ยมยิ่งขึ้นไปอีก! มาถึงตอนนี้ครูช่วยอะไรพวกเธอไม่ได้แล้ว ได้แต่อวยพรให้พวกเธอทำทุกอย่างก็ถูกทุกอย่างแล้วกัน ไปเถอะ ไปพิชิตข้อสอบเข้ามหา'ลัย!"

วันที่หกมิถุนายน ผู้เข้าสอบแต่ละคนมุ่งหน้าไปที่สนามสอบแต่ละแห่งเพื่อดูห้องสอบ

ไม่รู้จะพูดว่าเป็นวาสนาที่ฟ้าเบื้องบนลิขิตไว้หรือเปล่า จี้รั่งกับชีอิ้งถึงได้สอบห้องเดียวกัน

แน่นอนว่าถ้าในวาสนานี้สามารถกวาดเอามูลหนูอย่างนายเบิ้มชวีออกไปได้ ก็คงสมบูรณ์แบบแล้ว

นายเบิ้มชวีซาบซึ้งใจจะร้องไห้อยู่แล้ว "สวรรค์! ผมได้อยู่ห้องเดียวกับพวกพี่ด้วย! ให้รัศมีของเด็กเรียนห่อล้อมผมไว้! ทีนี้ผมจะต้องได้ไปหาอู๋รุ่ยที่มหา'ลัย B แน่นอน!"

"ไปให้พ้น! รัศมีเด็กเรียนของฉันไม่อยากห่อล้อมแกเลยสักนิด" จี้รั่งว่า

จี้รั่งกับชีอิ้งอยู่แถวเดียวกัน ที่นั่งของชีอิ้งเป็นที่นั่งแรกอยู่ข้างหน้าสุด ส่วนของจี้รั่งเป็นที่นั่งข้างหลังสุด

ขณะนั่งลง เงยหน้าขึ้นมาก็เห็นแผ่นหลังงดงามของเธอ

เธอเป็นดาวนำโชคของเขาจริงๆ ขนาดในเวลาอย่างนี้ ก็ยังคงปรากฏอยู่ในสายตาของเขา ให้ความหวังและแสงสว่างแก่เขา

หลังจากผู้เข้าสอบทั้งหมดที่มาดูห้องสอบนั่งลงแล้ว นายเบิ้มชวีก็

พบว่าผู้เข้าสอบที่นั่งอยู่ข้างหน้าเขาใส่เสื้อยืดพิมพ์ลายหมาชิบะ* ทั่วทั้งตัว

มุมปากของหมาโสดตัวนั้นหยักโค้งเป็นรอยยิ้มแบบมารร้าย เป็นหัวหมาที่จ้องใครคนนั้นก็ท้อง

นายเบิ้มชวีตาใหญ่จ้องตาเล็กกับหัวหมาที่ด้านหลังของนักเรียนคนนั้น

ครูคุมสอบสองคนเดินเข้ามาในห้อง หลังแนะนำตัวเองแล้วก็เริ่มประกาศข้อควรระวังในการสอบวันพรุ่งนี้ นำอะไรมาได้ นำอะไรมาไม่ได้ มาเร็วสุดกี่โมง เข้าสายสุดกี่โมง อธิบายกับทุกคนไปทีละข้ออย่างชัดเจน

พอพูดถึงตอนท้าย ครูคุมสอบก็ถามว่า "นักเรียนยังมีคำถามอะไรอีกไหม"

นายเบิ้มชวีที่นั่งอยู่ตรงกลางยกมือขึ้นอย่างขึงขัง

ครูคุมสอบมองไปทางเขา "นักเรียนคนนี้มีปัญหาอะไรเหรอ"

นายเบิ้มชวีลุกยืนขึ้นมา ชี้ไปที่ผู้เข้าสอบข้างหน้าเขาและพูดด้วยสีหน้าเคืองขุ่น "ครูครับ! ผมจะร้องเรียนเพื่อนคนข้างหน้าผมนี่ หัวหมาบนเสื้อเขาจ้องผม ทำให้จิตใจผมแปดเปื้อนมลทินอย่างรุนแรง!"

ผู้เข้าสอบคนข้างหน้างุนงง

ครูคุมสอบก็สับสน

จี้รั่งกับชีอิ้งพูดไม่ออก "..."

ไม่! พวกเราไม่รู้จักกับไอ้เบื๊อกนี่!!

ท่ามกลางสีหน้าขุ่นเคืองของนายเบิ้มชวี สุดท้ายครูคุมสอบก็เอ่ยอย่างประนีประนอม พูดกับผู้เข้าสอบที่ใส่เสื้อยืดหัวหมาว่า "นักเรียน...พรุ่งนี้เธออย่าใส่เสื้อตัวนี้มาละกัน"

ผู้เข้าสอบเสื้อหัวหมานิ่งงัน

เวรกรรมจริงๆ!

---

* หมาชิบะ ถูกนำมาใช้เป็นมีมดังในประเทศจีน ซึ่งจะเรียกอีกอย่างว่าหมาโสด (单身狗) มีความหมายแฝงถึงคนโสด

บทที่ 86

การสอบเข้ามหาวิทยาลัยสองวันนั้นนับว่าสวรรค์เป็นใจ อากาศเย็นสบายเป็นพิเศษ

ตอนที่กริ่งบอกเวลาจบการสอบวิชาสุดท้ายดังขึ้น เสียงโห่ร้องก็ดังก้องไปทั่วอาคารเรียน พอครูคุมสอบเก็บข้อสอบเสร็จ นายเบิ้มชวีก็ดีดตัวขึ้นมาจากที่นั่ง และพุ่งไปที่แถวหลังของห้องเรียนโถมกอดจี้รั่ง

จี้รั่งผลักออกด้วยสีหน้ารังเกียจ นายเบิ้มชวีคล้องคอเขาไว้แน่นไม่ยอมปล่อย พูดเสียงเจือสะอื้นด้วยอารมณ์สุดโต่ง "พี่รั่ง...สามปีมานี้ขอบคุณนะพี่!"

ขอบใจที่ทำเหมือนพวกเราเป็นพี่น้อง และก็ขอบคุณที่ตอนหลังบังคับให้พวกเราเดินในทางที่ถูก

จี้รั่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "กล้าร้องออกมาฉันเอาแกตาย"

นายเบิ้มชวีค่อยๆ ปล่อยมือออก และขยี้ตาอย่างขัดเขิน

ที่ต้นแถว ชีอิ้งกำลังเก็บอุปกรณ์การสอบใส่ลงในกระเป๋าเครื่องเขียนสีใสพลางมองไปรอบห้องเรียนอย่างหม่นเศร้าเล็กน้อย แล้วถอนหายใจออกมาเบาๆ

สิ้นสุดลงทั้งอย่างนี้เลย

เธอหันกลับไปมองเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่แถวหลังของห้อง สีหน้าเขาดูหงุดหงิดหมดความอดทน แต่ในดวงตากลับมีประกายชัดเจน ไม่เหมือนดวงตาที่เคยถูกเมฆหมอกปกคลุมอีกต่อไป ราวกับตัวเขาสว่างไสวขึ้นมาทั้งตัว

เมื่อรู้สึกถึงสายตาของเธอ เขาก็มองมาทางนี้ สีหน้าอ่อนโยนลงทันใด

จี้รั่งเดินไปหยุดตรงหน้า ก่อนจะก้มหน้าจัดปกเสื้อที่เบี้ยวให้เด็กสาว จากนั้นก็จูงมือเธออย่างเป็นธรรมชาติ "ไปกัน"

ในที่สุดก็จับจูงมืออย่างโอ่อ่าผ่าเผยได้แล้ว หัวใจทั้งดวงแทบจะลอยขึ้นมา

ข้างในหัวมีความคิดอยู่เพียงอย่างเดียว *เรียนจบแล้ว มีความรักได้แล้ว เด็กผู้หญิงคนนี้กำลังจะเป็นของฉันโดยสมบูรณ์แล้ว อืม ขอวางแผนให้ดีสักหน่อย หาเวลาที่ดีที่สุด จะได้ใช้คืนคำบอกรักที่ติดค้างเธอเอาไว้!*

ผู้เข้าสอบทยอยกันออกจากโรงเรียน นอกประตูมีแต่ผู้ปกครองที่ชะเง้อคอรอคอย มีทั้งคนที่ดีใจและคนที่เศร้าหมอง แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นเสียงหัวเราะของความตื่นเต้นยินดีและโล่งใจ

สองวันมานี้อวี๋เฉิงตื่นเต้นกว่าชีอิ้งเสียอีก ก่อนสอบยังไปจุดธูปที่วัดเหวินฮว่าโดยเฉพาะ ให้บรรพชนต้นตระกูลอวี๋ปกปักคุ้มครองให้ชีอิ้งทำข้อสอบได้ตามปกติ บ่ายวันนี้เป็นวิชาสุดท้าย จึงมารออยู่ที่นอกโรงเรียนแต่เนิ่นๆ

ชีอิ้งหอบกระเป๋าเครื่องเขียนวิ่งเข้าไปหา อวี๋เฉิงถามอย่างตื่นเต้นว่า "ออกมาแล้วเหรอ สอบเป็นยังไงบ้าง!"

เธอยิ้มพลางพยักหน้า "ทำได้ตามปกติค่ะ"

อวี๋เฉิงยิ้มจนบนใบหน้าแทบจะมีดอกไม้บานออกมา พอเห็นจี้รั่งที่ข้างหลังเธอ เขาก็ทักทายอย่างสนิทสนม "เสี่ยวจี้ เธอก็อยู่ด้วยเหรอ สอบเป็นยังไงบ้าง"

จี้รั่งทำท่าทีราวกับเป็นนักเรียนดีเด่นสามประการ "ก็ไม่แย่ครับ"

อวี๋เฉิงพยักหน้าถี่รัว เขาจะพาชีอิ้งไปกินข้าวที่ภัตตาคารซึ่งจองไว้แล้ว จึงบอกลาจี้รั่ง จี้รั่งเองก็เอ่ยลาผู้อาวุโสกว่า จากนั้นก็ยกมือลูบหัวชีอิ้งอย่างเคยชินพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "เจอกันพรุ่งนี้"

อวี๋เฉิงงุนงง *ไอ้หนู มือนายลูบตรงไหนน่ะ?!*

ใบหน้าเล็กของชีอิ้งแดงปลั่ง ไม่กล้ามองน้าชายโดยสิ้นเชิง

"อืม" เธอรับคำเสียงอ่อน

อวี๋เฉิงพูดไม่ออก

จนกระทั่งขึ้นรถ อวี๋เฉิงยังไม่ทันได้หายใจ สุดท้ายก็อดไม่ได้ เอี้ยวตัวมาถามอย่างชอกช้ำว่า "อิ้งอิ้ง หนูกับเสี่ยวจี้...สนิทกันเหรอ"

ที่เขาถามนับว่าอ่อนข้อให้แล้ว แต่ปรากฏว่าชีอิ้งตอบกลับอย่างเถรตรงมาก "หนูชอบเขาค่ะ"

อวี๋เฉิงนิ่งงัน

ลูกสาวเติบใหญ่ไม่เชื่อฟังพ่อ หลานสาวเติบใหญ่ไม่เชื่อฟังน้า

อวี๋เฉิงพูดขึ้นมาด้วยความเจ็บปวดว่า "อิ้งอิ้ง ถึงหนูจะเรียนจบแล้ว แต่หนูก็ยังไม่บรรลุนิติภาวะ..."

"เดือนหน้าก็จะบรรลุนิติภาวะแล้วค่ะ" ชีอิ้งตอบกลับ

อวี๋เฉิงจนถ้อยคำ

ความผิดอวี๋จั่ว! ถ้าไม่ใช่เพราะเด็กนั่น อิ้งอิ้งกับไอ้เด็กที่ชื่อจี้รั่งคงไม่มีทางได้รู้จักกัน! คอยดู กลับไปแล้วจะตีไอ้ลูกกระต่ายให้ตายเลย!

ชีอิ้งมองดูสีหน้าของน้าชายที่แปรเปลี่ยนหลากหลายแล้วก็อดปิดปากแอบขำไม่ได้ เธอแอบส่งข้อความให้จี้รั่ง

ชีอิ้ง : 'นายทำคุณน้าโมโหใหญ่แล้ว'
จี้รั่ง : 'ฉันจงใจ'

จี้รั่งตอบกลับไปอย่างรวดเร็ว เขาจงใจ แทบอดรนทนไม่ไหวที่จะ

ประกาศให้คนทุกคนรับรู้ถึงสิทธิ์ของเขา

ลูกพี่อารมณ์ดีอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ตั้งกลุ่มแล้วลากผู้ติดตามทั้งหมดเข้ามา จากนั้นก็แท็กทุกคน

จี้รั่ง : 'ฉันจะสารภาพรัก ช่วยฉันคิดหาวิธีสารภาพรักที่มีเพียงหนึ่งเดียวยังไม่เคยปรากฏที่ไหนมาก่อนหน่อย'

คนทั้งหลายต่างนิ่งอึ้ง

เรียนจบแล้วทำไมยังต้องกินอาหารหมา อีก!*

การสอบจบลง แต่ละห้องก็จัดงานเลี้ยงพบปะหลังเรียนจบ บางห้องพอสอบเสร็จวันที่แปดก็จัดเลี้ยงในเย็นวันนั้นเลย สำหรับห้องสองงานจัดขึ้นตอนเที่ยงของวันที่เก้า กินข้าวกลางวันเสร็จแล้วค่อยไปร้องคาราโอเกะต่อ

สองวันของการสอบเข้ามหาวิทยาลัยจบลง ร้านคาราโอเกะทั่วเมืองก็เต็มล้น กรรมการนักเรียนของห้องเสาะหาร้านไปทั่วเมือง พยายามแย่งชิงห้องขนาดใหญ่ของร้านคาราโอเกะแห่งหนึ่งในย่านสถานบันเทิงให้นักเรียนหลายสิบคนของห้องสองนั่งได้

ตอนเที่ยงทุกคนกินหม้อไฟ นั่งกันเต็มห้องโถงใหญ่ของร้าน บรรดานักเรียนชายขนเบียร์มาลังใหญ่แล้วกินดื่มอย่างมีความสุข แม้แต่นักเรียนหญิงเองก็ยังอดเข้าไปร่วมด้วยไม่ได้ เอะอะโวยวายจนเกือบจะทำเพดานห้องหลุดลอย

หลิวชิ่งหวาทั้งขำและเหลืออด แต่ก็ไม่ได้ห้าม หลังเทเหล้าแก้วหนึ่งแล้ว ก็ลุกขึ้นมาเอ่ยเสียงชัดแจ๋วว่า "นักเรียน! ครูดื่มให้พวกเธอ ให้กับความทุ่มเทในสามปีมานี้ของพวกเธอ ให้กับเส้นทางที่ยังไม่ทราบชัดต่อจากนี้ ไม่ว่าตัวพวกเธอจะไปอยู่ที่ไหน ครูขอให้ทางข้างหน้าของพวกเธอไร้เรื่องกังวล

---

* อาหารหมา เป็นคำสแลงใช้ในอินเตอร์เน็ต หมายถึงการที่ชายหญิงแสดงความรักกันต่อหน้าคนโสด

คืนวันดีงามตลอดไป!"

นักเรียนจำนวนไม่น้อยขอบตาแดงก่ำ ทยอยกันชูแก้ว ตะโกนโดยพร้อมเพรียง "ขอบคุณคุณครูหลิว!"

มัธยมปลาย...ช่วงเวลาที่พวกเขาทั้งรักทั้งชังก็ได้จากไปอย่างไม่หวนคืนในลักษณะนี้

หลังกินอาหารกลางวันเสร็จ ทุกคนก็เปลี่ยนเส้นทางไปย่านสถานบันเทิง ตลอดทางมีแต่ร้านเหล้ากับร้านคาราโอเกะ เด็กเกเรบางคนที่วิ่งเร็วก็วิ่งไปแย่งไมโครโฟนมาครองไว้แต่แรกแล้ว และเริ่มเปิดฉากฆ่าคนด้วยเสียงปีศาจ

ชีอิ้งไม่เคยดื่มเหล้ามาก่อน ดื่มเบียร์ไปสองแก้วก็เริ่มมึนงง จึงซื้อหวานเย็นหนึ่งแท่งมานั่งยองๆ กินกับเยวี่ยหลีอยู่ที่ประตู ไม่อยากเข้าไปให้เสียงปีศาจทำลายล้าง

ข้างในห้องคาราโอเกะไม่รู้ว่านักเรียนชายที่โดนแล่เนื้อประหารคนไหนกำลังร้องเพลง 'ถึงตายก็จะรัก' ตะเบ็งเสียงจากลำคอจนทั้งสองแทบถือหวานเย็นไว้ไม่อยู่

ชีอิ้งขำจะแย่อยู่แล้ว หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาถ่ายคลิปวิดีโอส่งให้จี้รั่ง

วันนี้ห้องเก้าก็จัดงานเลี้ยงสังสรรค์ ร้านคาราโอเกะที่จองไว้ก็อยู่บนถนนเส้นนี้ น่าจะห่างกันประมาณสองร้อยเมตร หลังได้รับคลิปวิดีโอเขาก็พิมพ์จุดไข่ปลาตอบกลับชีอิ้งไป แล้วส่งข้อความตามมาว่า

จี้รั่ง : 'ทางฝั่งฉันก็สภาพพอๆ กัน'

นี่เป็นกิจกรรมครั้งสุดท้ายของชั้นเรียนมัธยมปลาย ต่อให้เสียงร้องเพลงไม่เพราะแค่ไหนก็ต้องอดทนไว้ ชีอิ้งกับเยวี่ยหลีแทะหวานเย็นเสร็จแล้วจึงเข้าไปข้างใน สุดท้ายเฉินเมิ่งเจี๋ยก็ออกหน้า ใช้บารมีที่หลงเหลืออยู่ของ

หัวหน้าห้องขับไล่ผีสิงไมค์คนนั้นลงมา แล้วให้ร้องเพลงเรียงตามเลขที่ไปทีละคน

นับว่าหยุดได้สักที

เนื่องจากชีอิ้งเป็นนักเรียนที่ย้ายมา เลขที่จึงอยู่รั้งท้ายสุด กว่าจะถึงตาเธอฟ้าคงมืดแล้ว แต่เธอไม่ชอบร้องเพลง กินผลไม้ ดื่มชานม พูดคุยกับเยวี่ยหลี เท่านี้ก็มีความสุขแล้ว

เพราะมีนักเรียนมัธยมปลายปีสามกลุ่มนี้ ถนนสายร้านเหล้าตลอดทั้งเส้นจึงคึกคักกว่าปกติตลอดช่วงกลางวัน

บนทางเดินที่มีแสงไฟปกคลุม คนกลุ่มหนึ่งดื่มจนฝีเท้าซวนเซ หัวเราะคิกคักห้อมล้อมอยู่รอบกายชายที่สวมเสื้อผ้าแบรนด์เนมทั้งตัว "พี่เซียว ทางนี้...เดินไปทางนี้"

เฝิงเซียวตาลอยแล้ว ได้ยินเสียงเพลงสะท้านหูดังมาจากรอบทิศ ก็พูดด้วยความไม่พอใจว่า "ทำไมหนวกหูอย่างนี้ ที่บ้าอะไรเนี่ย! ทำไมไม่เก็บเสียง!"

ชายสวมเสื้อฮาวายก็ว่า "ช่วงสอบเข้ามหา'ลัยเสร็จไง ไอ้เด็กปีสามพวกนั้นยึดที่ไปหมดแล้ว แต่ว่า..." เขาขยับเข้ามาใกล้อีกนิดพร้อมยักคิ้วหลิ่วตา "แบบนี้ยิ่งดีใหญ่! มีนักเรียนปีสามเป็นที่กำบัง พวกเจ้าหน้าที่ก็จะไม่มองมาทางนี้ ช่วงนี้พวกเขาเพ่งเล็งคลับไฮโซเข้มงวดมาก สถานที่เล็กๆ อย่างนี้สิดี มัจฉามังกรปะปน ต่อให้เกิดอะไรขึ้น แค่วิ่งออกไปก็มีคนกับซอกซอยอยู่ทั่วทุกที่ ตำรวจก็ตามจับได้ยากแล้ว"

เฝิงเซียวได้ยินเหตุผลนี้ก็หัวเราะคิกๆ ชี้ไปที่ห้องน้ำตรงสุดทางเดิน "ฉันไปเข้าห้องน้ำ พวกแกไปรอฉันที่ห้อง"

ชายสวมเสื้อฮาวายเปิดกระเป๋าเสื้อออก เผยให้เห็นถุงใส่ผงสีขาว "เร็วหน่อยพี่เซียว ของตัวนี้แรงกว่าที่พี่เพิ่งลองไปเมื่อกี้อีก"

เมื่อครู่เฝิงเซียวเล่นยาไปรอบหนึ่งแล้ว สติสัมปชัญญะไม่แจ่มชัด

ตอบคำงึมๆ งำๆ แล้วเดินไปห้องน้ำ

เมื่อถึงประตูทางเข้าห้องน้ำก็สวนเข้ากับเด็กสาวตัวน้อยที่กำลังใช้กระดาษทิชชูเช็ดน้ำออกจากมือ

เขาได้กลิ่นหอมหวานอันเป็นเอกลักษณ์ของเด็กสาวก็นึกออกทันใดเป็นเด็กสาวใสบริสุทธิ์ที่เคยพบตอนไปทำกิจกรรมสาธารณประโยชน์ที่บ้านพักคนชราเมื่อครั้งนั้น

ตอนนั้นเด็กสาวมีท่าทีเฉยชา หันไปยิ้มให้กับเด็กผู้ชายคนอื่น เขาทั้งโมโหทั้งไม่ยินยอม แต่ก็กริ่งเกรงเด็กหนุ่มคนนั้นจึงได้แต่อดทนไว้

ตอนนี้เขาจำได้แล้ว เมื่อครู่นี้เขาเล่นยาเยอะเกินไป บวกกับถูกกระตุ้นด้วยกลิ่นหอมจากเนื้อตัวของเด็กสาว ความกล้าอันแสนชั่วร้ายจึงก่อเกิดขึ้นในตัวเฝิงเซียวทันใด เขาคว้าข้อมือเธอจากด้านหลังแล้วใช้ฝ่ามืออุดปากไว้กึ่งลากกึ่งอุ้มพาเธอเข้าไปในห้องคาราโอเกะ

ภายในห้องคาราโอเกะเปิดเพียงโคมไฟมืดสลัว คนทั้งกลุ่มล้อมอยู่รอบกระดาษใส่ผงเฮโรอีนที่กางแผ่อยู่บนโต๊ะ เห็นเฝิงเซียวลักพาตัวเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาก็ตกใจหน้าถอดสี "พี่เซียว! นี่พี่เล่นไปถึงไหนเนี่ย!!"

เฝิงเซียวเสพจนเมาไร้สติตั้งแต่แรกแล้ว กดเด็กสาวที่ดิ้นรนรุนแรงลงบนโซฟา ใบหน้ายิ้มอย่างชั่วร้าย "พวกแกเล่นของแกไป ฉันจะเล่นของฉัน"

ภายในห้องคาราโอเกะเปิดเพลงคลาสสิกดังสนั่นแทบหูหนวกกลบเสียงกรีดร้องเล็กแหลมของเด็กสาว

เธอดิ้นขัดขืนแรงมาก ทั้งกัดทั้งเตะทั้งข่วน เดิมทีเฝิงเซียวก็สติเลอะเลือนไม่ทันระวังจึงโดนเธอใช้เล็บข่วนใบหน้าเป็นรอยหนึ่งสาย

ความเจ็บกระตุ้นโทสะ เขาเงื้อมือฟาดเด็กสาวไปหนึ่งที คว้าผมหางม้าบังคับให้เธอเงยหน้าแล้วจึงจับหัวเธอกระแทกกับโต๊ะตัวเตี้ย

กระแทกไปสามครั้งเต็มๆ เด็กสาวเลิกดิ้นในที่สุด

เลือดสีแดงเข้มไหลลงมาจากหน้าผากของเธอ อาบเต็มใบหน้า

กลิ่นคาวเลือดยิ่งกระตุ้นเขา

เฝิงเซียวลุกขึ้นยืน แล้วเริ่มปลดเข็มขัด

ประตูห้องคาราโอเกะพลันถูกผลักเปิด

พนักงานเสิร์ฟวัยกลางคนถือถาดผลไม้เดินเข้ามา เอ่ยถามอย่างสุภาพว่า "ใช่ผลไม้ที่พวกคุณสั่งหรือเปล่าครับ"

คนหลายคนที่กำลังเล่นยารีบหาของมาปิดผงสีขาวบนโต๊ะตัวเตี้ย มือไม้วุ่นวายเป็นพัลวัน ตวาดใส่พนักงานเสิร์ฟ "ใครใช้ให้แกเข้ามา! ไสหัวไป!!"

ชีอิ้งลืมตาขึ้น

เธอพยายามคลานไปข้างหน้าสุดชีวิต ยื่นมือไปขอความช่วยเหลือจากพนักงานเสิร์ฟคนนั้น

คลานไปได้ไม่เท่าไรก็ถูกเฝิงเซียวคว้าจับข้อเท้าไว้แล้วลากกลับมา

พนักงานเสิร์ฟกระชับนิ้วแน่น ถือถาดผลไม้เดินไปข้างหน้า เอ่ยเสียงเบาว่า "ถาดผลไม้ของพวกคุณ วางตรงนี้ได้ไหมครับ"

คนกลุ่มนั้นหมดความอดทนแต่แรกแล้ว มีคนหนึ่งลุกยืนขึ้นมาผลักเขา "บอกให้ไสหัวไปไม่ได้ยินเหรอ!"

ตอนที่ฝ่ามือแตะหัวไหล่ของพนักงานเสิร์ฟก็ถูกพลิกมือจับล็อกไว้ คนคนนั้นตกใจมาก เงยหน้าขึ้นมองทันใดจากนั้นก็ร้องตะโกนเสียงหลง "ไม่ใช่แล้ว! เขาไม่ใช่พนักงาน!"

ในห้องคาราโอเกะชุลมุนขึ้นทันใด

ท่ามกลางเสียงเพลงดังสนั่นมีเสียงไซเรนเล็กแหลมดังขึ้น ในอากาศมีกลิ่นควันรุนแรงลอยมา มีคนปิดเพลงด้วยมือไม้วุ่นวาย พลันได้ยินเสียงร้องโหวกเหวกวุ่นวายที่ทางเดินด้านนอก "ไฟไหม้แล้ว! หนีเร็ว!"

คนในห้องคาราโอเกะลนลานจะวิ่งออกไปข้างนอก ทว่าพนักงานเสิร์ฟกลับพุ่งปราดเข้าไปข้างใน อุ้มชีอิ้งที่นอนอยู่บนพื้นขึ้นมา

เฝิงเซียวที่สูญเสียสติสัมปชัญญะไปแล้วตวาดใส่กลุ่มคนที่วิ่งออกไปข้างนอก "จะปล่อยมันออกไปไม่ได้! มันเห็นแล้วว่าพวกแกเล่นยา นังแพศยาที่ถูกช่วยออกไปก็จะเป็นพยานมัดตัวพวกเราด้วย!"

คนทั้งกลุ่มหยุดชะงักอยู่ที่ประตู ยาเสพติดทำให้พวกเขาสูญเสียความเป็นคนไปแต่แรกแล้ว ต่างทยอยกันหันมาหยิบสิ่งของที่สามารถหาได้ในห้องคาราโอเกะฟาดไปที่พนักงานเสิร์ฟคนนั้น

พนักงานเสิร์ฟคนนั้นฝีมือไม่เลว แต่ยากจะสู้กับการโดนรุม แถมยังต้องปกป้องซีอิ้งที่อยู่ใต้ร่าง ไม่นานก็ถูกทุบตีจนล้มฟุบไปกับพื้น

ชายสวมเสื้อฮาวายที่เฝ้าปากทางอยู่ตะโกนลั่น "หยุดตีได้แล้ว! แค่กๆๆ รีบไปเร็ว! ไฟไหม้ใหญ่แล้ว!"

คนทั้งกลุ่มเอะอะเสียงดังหลบหนีไป

ภายในห้องคาราโอเกะที่มีควันโขมง พนักงานเสิร์ฟตะเกียกตะกายลุกขึ้นมาอุ้มสาวน้อยที่อยู่บนพื้น

ซีอิ้งเลือดอาบเต็มใบหน้า สติสัมปชัญญะค่อยๆ พร่าเลือน พอรู้สึกว่ามีคนมาแตะตัวก็ดิ้นขัดขืนขึ้นเอง

พนักงานเสิร์ฟคนนั้นตบศีรษะเธอเบาๆ และเอ่ยปลอบว่า "หนูไม่ต้องกลัว ลุงเป็นตำรวจ เดี๋ยวลุงจะช่วยหนูออกไปนะ"

เธอหลับตาลง ได้ยินเสียงที่ทุ้มต่ำและอ่อนโยนนั้นแล้วน้ำตาก็ไหลรินออกมา

คนแบบเดียวกับคุณพ่อ

เปลวเพลิงที่เกิดจากไฟฟ้าลัดวงจรเผาย้อมครึ่งขอบฟ้ายามพลบค่ำให้กลายเป็นสีแดง

ร้านคาราโอเกะระดับล่าง เดิมทีอุปกรณ์ดับเพลิงก็ไม่ผ่านเกณฑ์อยู่แล้ว พอไฟไหม้ลุกลามใหญ่โตจึงทำอะไรไม่ได้เลยสักนิด ได้แต่ปล่อยให้มันค่อยๆ ใหญ่ขึ้นตามลมที่โหมกระพือ

คนบนถนนทั้งสายต่างวิ่งออกมา รถดับเพลิง รถพยาบาล รถตำรวจเบียดเสียดกันเต็มถนน

พอจี้รังได้ยินว่าเกิดเหตุอัคคีภัยก็นิ่งอึ้งไป เมื่อเห็นว่าเป็นร้านคาราโอเกะ

ที่ห้องสองอยู่ก็สาวเท้าพุ่งปราดเข้าไป

เหล่าเพื่อนนักเรียนห้องสองที่หวาดผวายืนอยู่ข้างถนน มองดูอาคารถูกไฟปกคลุมอย่างเสียขวัญ เฉินเมิ่งเจี๋ยกำลังนับคนอยู่ "ห้องสองทุกคนออกมาแล้วใช่ไหม อยู่กันครบไหม!"

เยวี่ยหลีมองหาไปรอบๆ พอไม่เห็นชีอิ้งหน้าก็ซีดเผือด "หัวหน้า! อิ้งอิ้งไม่อยู่ ฉันไม่เห็นอิ้งอิ้ง" เธอนึกอะไรขึ้นได้ก็ร้องไห้ออกมาทันใด "เมื่อกี้นี้เธอไปเข้าห้องน้ำ ยังไม่กลับมาเลย!"

จี้รั่งวิ่งมาถึงตรงหน้าเยวี่ยหลีก็ได้ยินประโยคนี้ของเธอเข้าพอดี

เด็กหนุ่มชะงักฝีเท้าและหมุนตัวไปอย่างรวดเร็ว มุ่งเข้าไปในสถานที่เกิดเหตุเพลิงไหม้โดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

เฉินเมิ่งเจี๋ยกรีดร้องอยู่ด้านหลัง "จับเขาไว้! รีบไปจับเขาไว้!"

แต่พวกเขาตามจี้รั่งไม่ทัน

เด็กหนุ่มฝ่าไปถึงที่ประตูก็ถูกนักดับเพลิงเร่งรุดมารั้งไว้

นักดับเพลิงคนนั้นตะโกนใส่เขา "ไม่อยากมีชีวิตแล้วหรือไง!"

เด็กหนุ่มเหมือนเป็นบ้าไปแล้ว สองตาแดงจนแทบจะหลั่งเลือดออกมา ดิ้นรนสุดชีวิตจนนักดับเพลิงสองคนเกือบยื้อไว้ไม่อยู่ และต้องกอดรัดเขาเอาไว้แน่น

เพลิงนั้นเผาไหม้ใหญ่โต สะท้อนอยู่ในดวงตาที่สิ้นหวังของเขา ราวกับมันได้เผาผลาญอวัยวะภายในของเขาไปด้วย

ใบหน้าจี้รั่งเต็มไปด้วยน้ำตา ร้องตะโกนราวกับหัวใจและปอดจะฉีกขาดจากกัน "อิ้งอิ้ง!"

แต่จะมีคนตอบกลับมาจากที่ใด

บทที่ 87

นักดับเพลิงเริ่มดับไฟแล้ว

จี้รั่งดิ้นขัดขืนสุดกำลัง นักดับเพลิงทั้งสองแทบจะต้องแบกเขาออกไป ฝากไว้ในมือของตำรวจที่วิ่งเข้ามา "เด็กคนนี้ไม่อยากมีชีวิตแล้ว ดูเขาให้ดี!" จากนั้นก็พูดกับจี้รั่งด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า "เชื่อผมเถอะ ขอแค่มีโอกาสรอด แม้เพียงนิด พวกเราก็จะช่วยคนข้างในออกมาให้ได้"

เด็กหนุ่มเลิกขัดขืนแล้ว

ในดวงตาของเขาไม่มีแสงสว่างแม้แต่น้อยเหมือนได้ถลำลงสู่หุบเหวลึกไม่มีจุดสิ้นสุด ทั่วทั้งตัวดูราวกับไร้ชีวิตหลังผ่านความสิ้นหวัง ความคิดทั้งมวลสูญสลายไปทั้งอย่างนี้ไม่เกินเลย

ตำรวจสองนายหนึ่งซ้ายหนึ่งขวาหิ้วปีกเขาเดินไปทางรถตำรวจ

บนถนนมีรถตำรวจเปิดไซเรนไร้เสียงจอดอยู่หลายคัน ตามหลักแล้วแค่การดับไฟไม่น่าจะมีตำรวจมาร่วมมากมายขนาดนี้ ขณะผ่านรถตำรวจคันหนึ่ง ตำรวจนอกเครื่องแบบสองคนก็กำลังยัดตัวผู้ชายที่ทั่วทั้งตัวมีแต่เลือดและสวมกุญแจมือเข้าไปในรถ

หนึ่งในนั้นหยิบวิทยุไร้สายขึ้นมาแล้วพูดว่า "ผู้กองเฉิน จับคนสุดท้ายได้แล้ว"

ในรถตำรวจกักตัวคนท่าทางทุลักทุเลกลุ่มหนึ่งเอาไว้ ชายที่สวมกุญแจมือสติสัมปชัญญะไม่กระจ่างชัด ยังคงขัดขืนดิ้นรนสุดชีวิต "พวกคุณกล้าดียังไงมาจับผม! ผมจะโทรศัพท์! ผมจะโทรหาทนาย!!"

ตำรวจที่ข้างหลังเตะเขาแรงๆ หนึ่งที "ทำตัวดีๆ หน่อย! ฉุดคร่าเด็กผู้หญิงแล้วยังจะฆ่าคนปิดปาก ทนายความมาก็ช่วยอะไรแกไม่ได้!"

จี้รั่งพลันชะงักฝีเท้า

ตำรวจสองคนที่ดูเขาอยู่นึกว่าเด็กหนุ่มจะคลุ้มคลั่งอีกจึงจับตัวเอาไว้ด้วยสีหน้าตึงเครียด แต่กลับเห็นเด็กหนุ่มจ้องมองชายที่ใส่กุญแจมือคนนั้นถามเสียงแหบพร่า "ฉันเคยเจอแกมาก่อนใช่ไหม"

เฝิงเซียวดวงตาเลื่อนลอย มองจี้รั่งพักใหญ่แล้วอยู่ๆ ก็หัวเราะเอิ๊กอ๊ากขึ้นมา "แกเองเหรอ คุณชายคนเล็กของตระกูลจี้...ฮ่าๆ แฟนแกรสชาติดีจริงๆ เสียดายที่โดนไฟคลอกตายไปแล้ว!"

สองตาของจี้รั่งราวกับมีเลือดท่วมขึ้นทันใด พุ่งเข้าไปหาอีกฝ่ายคล้ายสัตว์ร้าย

ตำรวจเหล่านั้นไม่ได้เตรียมตัวป้องกัน เฝิงเซียวถูกจี้รั่งจับกดเข้ากับฝากระโปรงรถตำรวจทั้งตัวอย่างกะทันหัน สองมือเด็กหนุ่มบีบคออีกฝ่ายเอาไว้ บีบจนคอแทบจะหัก

เฝิงเซียวโดนบีบคอจนตาขาวเหลือกขึ้น สีหน้าเขียวคล้ำอย่างรวดเร็ว

ตำรวจหลายนายทั้งยื้อยุด ทั้งฉุดดึง ทั้งตวาด จับแขนขาทั้งสี่ของจี้รั่งไว้ ฝืนดึงเขาลงมาจากตัวเฝิงเซียว

แต่เด็กหนุ่มสูญเสียสตินึกรู้ไปแล้ว

ในหัวมีเพียงความคิดเดียว

ฆ่ามัน!

คนหลายคนเอาจี้รั่งไม่อยู่จึงได้แต่ใช้วิธีการที่ทำกับอาชญากร กดตัวเขาลงบนพื้น พลิกข้อมือทั้งสองข้างมาล็อกไว้ข้างหลัง ตำรวจนายหนึ่งตวาดลั่นจากด้านข้าง "ไปเรียกหมอมาฉีดยากล่อมประสาทหน่อย!"

ในเวลาเดียวกันนี้ก็มีน้ำเสียงตื่นเต้นดังลอดออกมาจากในวิทยุไร้สายพูดกับตำรวจนอกเครื่องแบบว่า "หาผู้กองหานเจอแล้ว!"

ตำรวจนอกเครื่องแบบสบตากัน คนหนึ่งอยู่ดูจี้รั่ง อีกคนหนึ่งถือวิทยุไร้สายเร่งข้ามไปอย่างรวดเร็ว

ที่หน้าปากซอยอันเป็นที่ตั้งของร้านคาราโอเกะซึ่งโดนไฟไหม้กลายเป็นซากปรักหักพัง ชายวัยกลางคนสภาพทุลักทุเลอุ้มเด็กสาวตัวน้อยที่เปื้อนเลือดทั้งตัวเดินโซซัดโซเซออกมา

เหล่าตำรวจนอกเครื่องแบบพุ่งปราดเข้าไปรับเด็กสาวในอ้อมแขนเขามา "ผู้กองหาน! คุณไม่เป็นอะไรใช่ไหมผู้กองหาน วางใจได้ จับคนร้ายได้ครบแล้ว!"

คุณหมอแบกเปลหามวิ่งมาทางนี้

เด็กสาวตัวน้อยในอ้อมแขนหลับตา ลมหายใจรวยริน แต่เหมือนอยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงบางอย่างจึงฝืนลืมตาขึ้นและมองไปทางที่มีแสงไซเรนกะพริบ

ตำรวจนอกเครื่องแบบรู้สึกได้ว่าเสื้อถูกดึง เขาก้มศีรษะลง ได้ยินสาวน้อยเอ่ยเสียงอ่อนระโหย "หนูอยากไปทางนั้น"

เขาเอ่ยปลอบว่า "ไม่ต้องกลัว เดี๋ยวคุณหมอก็มาแล้ว"

เด็กสาวดึงดันและแน่วแน่ "หนูจะเข้าไป หนูจะไปตรงนั้น" ทั้งที่สติเลอะเลือนแล้ว แต่กลับเข้าใจโดยกระจ่าง เธอจำเป็นต้องเข้าไป ไปที่ข้างกายของเด็กหนุ่มที่ขัดขืนอย่างสิ้นหวังคนนั้น

ตำรวจนอกเครื่องแบบมองไปยังบริเวณที่ไม่ไกลนั่นก็นึกอะไรขึ้นได้ เขาอุ้มเด็กสาวตัวน้อยเดินก้าวยาวไปทางนั้น แล้ววางเธอลงเบาๆ

ซีอิ้งนั่งชันเข่า ยื่นมือไปลูบศีรษะของเด็กหนุ่ม

จี้รั่งหยุดชะงักทันใด

เขาเงยหน้าขึ้นอย่างยากลำบาก

เห็นเด็กสาวที่ใบหน้าเต็มไปด้วยเลือดตรงหน้ากำลังยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน

"ฉันไม่เป็นไร" เธอเอ่ยเสียงเบา "อย่าเสียใจไปเลยนะ"

เด็กหนุ่มมีน้ำตาเอ่อท่วมไหลออกจากเบ้า

ดิ้นรนลุกขึ้นมาจะไปโอบกอดเธอเอาไว้ แต่ขณะที่จะแตะตัวเด็กสาวก็กลัวว่าเธอจะเจ็บจึงลนลานชักมือกลับมา แล้วใช้เพียงนิ้วลูบแก้มของเธออย่างแผ่วเบา เอ่ยถามเสียงพร่าว่า "เจ็บมากไหม"

ชีอิ้งหัวเราะเสียงละมุน "ไม่เจ็บ อย่าร้องนะ"

คุณหมอแบกเปลหามพุ่งมาถึงตรงหน้าแล้ว ชีอิ้งที่ฝืนสติอยู่ประคับประคองไว้ไม่ไหวในที่สุด เบื้องหน้ามืดดับ คนทั้งคนล้มคะมำลงไป

ดวงตาจี้รั่งฉายแววตื่นตระหนก โอบกอดเธอไว้ทันใด คุณหมอวางเปลหามไว้บนพื้น คนจำนวนหนึ่งยกชีอิ้งที่สลบขึ้นไปวางอย่างรวดเร็ว แล้วมุ่งไปทางรถพยาบาล

สำนักข่าวเมืองไห่เฉิงรายงานข่าวเรื่องร้านคาราโอเกะแห่งหนึ่งบนถนนสายบันเทิงเกิดไฟฟ้าลัดวงจรเป็นเหตุให้เกิดอัคคีภัยติดต่อกันถึงสามวัน ไฟได้ลุกลามใหญ่โตเนื่องจากอุปกรณ์ดับเพลิงไม่เพียงพอ

โชคดีที่ไฟไหม้ใหญ่ครั้งนี้ไม่มีผู้เสียชีวิต มีเพียงตำรวจหน่วยปราบปรามยาเสพติดที่ถูกอาชญากรซึ่งรวมกลุ่มกันเสพยาทุบตีจนได้รับบาดเจ็บขณะแทรกซึมเพื่อตามหาเบาะแส ดีที่สุดท้ายตำรวจนายนั้นหนีออกมาได้ และยังช่วยนักเรียนมัธยมปลายซึ่งถูกอาชญากรจับตัวมาจากห้องน้ำเอาไว้ได้อีกด้วย

เพื่อรักษาความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหาย เรื่องของชีอิ้งจึงไม่ถูกเผยแพร่ในสื่อ

ไม่มีคนนอกรับรู้ว่าตอนที่เธออยู่ในห้องคาราโอเกะนั้นต้องเจอกับอะไรบ้าง

ตำรวจหน่วยปราบปรามยาเสพติดคนนั้นชื่อหานหยาง ตามสืบกลุ่มของลูกเศรษฐีอย่างเฝิงเซียวที่รวมตัวกันเสพยามาได้สักระยะแล้ว

คนกลุ่มนี้มีแหล่งซ่องสุมเยอะมาก ไหลลื่นเป็นปลาหนีชิว* อีกทั้งเบื้องหลังยังมีขบวนการค้ายาขนาดใหญ่ หานหยางเล็งคดีนี้มานานมาก

ครั้งนี้ได้รับรายงานจากสายสืบก็สั่งการปฏิบัติภารกิจทันที เพื่อนร่วมงานที่อยู่ในกองปราบปรามยาเสพติดความจริงก็ได้ล้อมข้างนอกร้านไว้แล้ว ส่วนเขาปลอมตัวเป็นพนักงานเสิร์ฟ ใส่เครื่องดักฟัง และเข้าไปหยั่งเชิงสถานการณ์ เตรียมการหว่านแหจับคนกลุ่มนี้

ปรากฏว่ากลับมาเจอซีอิ้งเข้า

สาวน้อยบาดเจ็บหนักมาก เขารอให้เพื่อนร่วมงานเข้ามาสมทบไม่ได้จริงๆ จึงได้แต่ยื่นมือช่วยคนก่อน

ดีที่เพื่อนร่วมงานทำความเข้าใจสถานการณ์ผ่านเสียงสนทนาจากเครื่องดักฟัง ออกเคลื่อนไหวจับกุมคนร้ายทันที รวบตัวอาชญากรกลุ่มนั้นที่คิดจะอาศัยเหตุอัคคีภัยฆ่าคนปิดปากได้ทั้งหมด

พยานหลักฐานพร้อม นอกจากการรวมตัวเสพยาแล้ว ยังเพิ่มข้อหาเจตนาข่มขืนและเจตนาฆ่าเข้าไปด้วย กว่าเฝิงเซียวจะได้สติเต็มที่ สิ่งที่รอเขาอยู่ก็คือการพิจารณาคดีที่ไม่มีความเมตตาปรานีแม้แต่น้อย

หลังหานหยางหายจากอาการบาดเจ็บแล้ว เขาก็ไปเยี่ยมซีอิ้งที่โรงพยาบาลอยู่หลายครั้ง

แต่สาวน้อยไม่ได้สติมาโดยตลอด

เธอสลบไสลเนื่องจากศีรษะได้รับการกระทบกระเทือน แม้แต่คุณหมอก็ยังบอกไม่ได้ว่าจะฟื้นเมื่อไหร่

หานหยางได้ยินเพื่อนนักเรียนจากไห่อีที่มาเยี่ยมเธอบอกว่าสาวน้อยคนนี้เพิ่งสอบเข้ามหาวิทยาลัยเสร็จ คะแนนก็ดีมาก เป็นหน่ออ่อนของปักกิ่ง-ชิงหวา สิ่งที่รอเธออยู่ควรจะเป็นชีวิตนักศึกษาที่เจิดจรัสงดงาม

เขายังเห็นเด็กหนุ่มร่างผอมสูงที่เฝ้าอยู่นอกห้องผู้ป่วยทั้งวันทั้งคืน

---

* ปลาหนีชิว เป็นปลาน้ำจืดชนิดหนึ่ง รอบตัวมีเมือกที่ทำให้ผิวลื่น จึงใช้เปรียบเปรยคนที่นิสัยปล้นปล้อนไหลลื่นยากจับตัว

พอพูดถึงเด็กหนุ่มชื่อจี้รั่งคนนี้ เพื่อนร่วมงานของเขาก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกจนคำพูด 'เหมือนเป็นบ้าไปแล้วจริงๆ แม้แต่ชีวิตก็ไม่อยากได้แล้ว แต่พอสาวน้อยคนนั้นปรากฏตัว เขากลับได้สติคืนมาทันที เฮ้อ เห็นแล้วฉันก็ปวดใจจริงๆ'

เด็กหนุ่มขอบตาดำคล้ำ หนวดยาวเฟิ้ม ร่างกายซูบผอมและไร้ชีวิตชีวา ใช้คำว่าศพเดินได้มาบรรยายก็ไม่เกินเลย

หานหยางคิดดูแล้วก็นั่งลงที่ข้างตัวเขา เอ่ยปลอบเสียงแผ่ว "ไอ้หนู อย่าทรมานตัวเองอย่างนี้เลย อย่าให้เธอฟื้นขึ้นมา แต่นายกลับล้มลงไป กลับบ้านไปพักผ่อนเถอะ นอนสักตื่น กินอะไรสักหน่อย ไม่แน่ว่าพอนายพักผ่อนเรียบร้อย กลับมาอีกครั้งเธออาจจะตื่นแล้วก็ได้"

ทว่าเวลานี้จี้รั่งไม่สนใจใครทั้งนั้น ราวกับปิดกั้นอวัยวะทั้งห้าบนใบหน้าของตนไป ไม่ได้ยินเสียงใดๆ และไม่รับความรู้สึกใดๆ

สิ่งปลอบประโลมใจเพียงหนึ่งเดียวของเขาคือเครื่องวัดชีพจรข้างเตียงผู้ป่วยที่ยังคงเคลื่อนขึ้นลง

เด็กสาวตัวน้อยของเขายังมีชีวิตอยู่

มีชีวิตอยู่ก็ดีแล้ว

ถ้าเธอฟื้นขึ้นมาได้ เขายินยอมทุ่มเททุกอย่าง ถ้าเธอฟื้นขึ้นมาไม่ได้ งั้นก็ไม่เป็นไร เขาจะเฝ้าเธออยู่อย่างนี้ เฝ้าไปตลอดชีวิต

แต่เขาได้ยินคำพูดของหานหยางแล้ว

จี้รั่งเงยหน้าขึ้นช้าๆ มองตำรวจที่สายตาเต็มไปด้วยความเป็นห่วงซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ตน ผ่านไปนานลำคอที่แห้งผากก็ค่อยเปล่งถ้อยคำที่แหบแห้งออกมา "ขอบคุณที่ช่วยเธอ"

หานหยางยิ้มและลูบผมที่ยุ่งกระเซิงของจี้รั่งอย่างใจดี "นี่เป็นเรื่องที่เราควรทำ อย่าเศร้าไปเลยไอ้หนู เราจะพยายามสุดความสามารถเพื่อจับคนชั่วให้หมดไปจากสังคมนี้ สร้างสภาพแวดล้อมในการเติบโตที่ปลอดภัยและงดงามสมบูรณ์แบบให้พวกเธอเอง เชื่อลุงนะ สาวน้อยจะต้อง

ฟื้นขึ้นมาแน่นอน เธอยังต้องไปเรียนมหา'ลัยกับนายนะ กลับบ้านไปพักผ่อนสักหน่อย อาบน้ำนอน เปลี่ยนเสื้อผ้า พอเธอฟื้นขึ้นมา ให้เธอได้เห็นไอ้หนุ่มที่สะอาดหล่อเหลา โอเคไหม"

จี้รั่งมองหานหยางที่อยู่ข้างๆ เขา พลันนึกถึงภาพขาวดำของพ่อชีอิ้งที่สวมชุดตำรวจ สายตาในรูปนั้นมองจ้องมาอย่างแน่วแน่

ความชั่วและบาปกรรมบนโลกนี้ไม่มีทางขจัดได้หมดสิ้น แต่ก็จะมีคนอยู่กลุ่มหนึ่งที่ฝ่าฟันอยู่หน้าสุด และพยายามสุดชีวิตเพื่อขวางกั้นความมืดดำเอาไว้ เหลือเพียงแต่แสงสว่างและความอบอุ่นให้กับพวกเขา

จี้รั่งพยักหน้าแล้วเอ่ยตอบรับ "ได้ครับ"

เขาเรียกรถกลับบ้าน

บ้านไม่ได้เปิดหน้าต่างมาสักระยะแล้วจึงมีกลิ่นเชื้อราที่อับชื้น จี้รั่งไปเปิดหน้าต่างทั้งหมดให้แสงส่องลอดเข้ามา จากนั้นก็ไปอาบน้ำ โกนหนวดจัดการตัวเองให้สะอาดตามที่หานหยางบอก

แต่ยังนอนไม่หลับ และกินอะไรไม่ลง

เขาเป็นห่วงว่าพอเด็กสาวตัวน้อยตื่นขึ้นมา ถ้าเธอไม่เห็นเขาตั้งแต่แรกแล้วจะหวาดกลัว

ต้องกลับไปที่โรงพยาบาล ต้องกลับไปเดี๋ยวนี้

จี้รั่งดึงกระเป๋านักเรียนออกมา ใส่เสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนเข้าไปในนั้นสองชุดอย่างไม่ใส่ใจนัก แล้วเหวี่ยงกระเป๋าพาดบ่าเตรียมจากไป

ตอนที่กระเป๋านักเรียนกวาดผ่านโต๊ะหัวเตียงก็ชนเข้ากับขวดแก้วใส่ดาวดวงน้อยที่วางอยู่บนนั้นจนหล่นลงพื้นเสียงดังเพล้ง ขวดแก้วแตกเป็นเสี่ยงๆ ดวงดาวเก้าร้อยเก้าสิบเก้าดวงกลิ้งไปทั่วพื้น

จี้รั่งทั้งโมโหทั้งร้อนใจ เขาคุกเข่าลงบนพื้นเก็บดาวดวงเล็กราวกับเด็กน้อยที่ทำความผิด

เศษแก้วบาดฝ่ามือ เลือดหยดไปทั่วพื้นแล้วแต่เขาก็ไม่สนใจ

มีดาวเล็กบางดวงโดนเขาเหยียบแบน ขณะเก็บขึ้นมาและจะใช้นิ้วบีบให้คืนรูปเดิมก็พลันพบว่าบนกระดาษเส้นเล็กที่ใช้พับดาวเหมือนมีตัวอักษรเขียนอยู่

จี้รั่งนิ่งอึ้ง

เขาคุกเข่าลงกับพื้น ลังเลเล็กน้อยก่อนจะแกะดาวดวงเล็กนั้นให้คลี่ออก

บนกระดาษเส้นเล็กมีตัวอักษรอยู่จริงๆ ลายมือคุ้นเคยที่ทั้งเป็นระเบียบและบรรจงเขียนไว้ว่า

'จี้รั่งที่แกะดาวเล็กดวงนี้ต้องกินเค้กช็อกโกแลตหนึ่งชิ้น'

นิ้วเขาสั่นขณะแกะดาวกระดาษอีกดวงราวกับเป็นบ้าไปแล้ว

'จี้รั่งที่แกะดาวเล็กดวงนี้ต้องไปนอนหลับฝันดีให้เต็มตื่น'
'จี้รั่งที่แกะดาวเล็กดวงนี้ต้องดื่มนมหนึ่งแก้ว'
'จี้รั่งที่แกะดาวเล็กดวงนี้ต้องหัวเราะเยอะๆ'
'จี้รั่งที่แกะดาวเล็กดวงนี้ต้องจูบที่ตาของอิ้งอิ้ง'
'จี้รั่งที่แกะดาวเล็กดวงนี้ต้องให้ลูกกวาดรสสตรอเบอรี่กับอิ้งอิ้งหนึ่งเม็ด'

เขาทนแกะต่อไปไม่ไหวแล้ว

ยกกระดาษหลายเส้นนี้ขึ้นมาปิดหน้าฝังหัวลงไปแล้วร้องไห้โดยไร้เสียง

ที่แท้หวานใจของเขาก็ส่งมอบคำอวยพรเก้าร้อยเก้าสิบเก้าข้อให้กับเขา

เขาต้องเชื่อฟังคำพูดเธอ

จี้รั่งลุกขึ้นแล้วเดินไปที่ห้องน้ำเพื่อล้างมือให้สะอาด ทายา และปิดพลาสเตอร์ จากนั้นก็ไปนอนที่เตียง

เขาต้องเชื่อฟังคำพูดเธอ หลับฝันดีให้เต็มตื่น

ความจริงแล้วเขาเหนื่อยมาก หลังนอนลงบนเตียงไม่นานลมหายใจ

ก็สงบลง หลับไปจนเกือบพลบค่ำค่อยตื่นขึ้นมา

นอกหน้าต่างคือเมฆยามพระอาทิตย์ใกล้ลับขอบฟ้าซ้อนทับกันเป็นระลอก

เขาลุกขึ้นมาจากเตียง ตรงไปที่ห้องครัวอุ่นนมหนึ่งแก้วดื่ม จากนั้นก็หยิบกระเป๋านักเรียนลงจากตึกเพื่อไปโรงพยาบาล เมื่อถึงโรงพยาบาลอวี่เฉิงกำลังเฝ้าอยู่ที่ข้างเตียง

เห็นเขาเข้ามาอีกฝ่ายก็ยิ้มอย่างอิดโรย "มาแล้วเหรอ พยาบาลบอกว่าเธอกลับบ้านไปพักผ่อนแล้ว ทำไมไม่พักให้นานกว่านี้หน่อยล่ะ"

จี้รั่งส่ายศีรษะและเดินเข้าไปเงียบๆ

อวี่เฉิงลุกขึ้นยืนและถือแก้วน้ำ "ฉันไปเติมน้ำร้อนหน่อย เดี๋ยวจะแวะซื้อข้าวเย็นมาให้เธอ เธออยากกินอะไร"

"เค้กช็อกโกแลต" จี้รั่งตอบ

อวี่เฉิงนิ่งอึ้งไป แล้วพยักหน้ารับคำบอกว่าได้

ในห้องผู้ป่วยทั้งเงียบสงบและเย็นสดชื่น

สาวน้อยบนเตียงหายใจอย่างสงบมั่นคง ดูแล้วเหมือนกำลังหลับอยู่ไม่มีผิด

จี้รั่งโน้มตัวลงไป ริมฝีปากที่แห้งแตกเล็กน้อยจุมพิตลงบนดวงตาที่ปิดอยู่ของเธอเบาๆ จากนั้นก็หยิบลูกกวาดรสสตรอเบอรี่ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ วางมันไว้บนมือของเธอ

เขาเอ่ยเบาๆ ว่า "อิ้งอิ้ง ให้ลูกกวาดเธอนะ"

บทที่ 88

จี้รั่งจะแกะดาวหนึ่งดวงในทุกวัน นั่นกลายเป็นแรงผลักดันทั้งหมดที่ทำให้เขายืนหยัดต่อไป

เขาถึงกับไม่อยากแกะเยอะเกินไป เพราะกลัวว่าสักวันจะแกะดาวดวงเล็กพวกนั้นจนหมด แต่เธอก็ยังคงไม่ฟื้น แล้วควรจะทำอย่างไรดี

จี้รั่งซื้อขวดแก้วมาสองใบ นำดาวเล็กที่ผ่านการแกะแล้วมาพับใหม่อีกครั้งใส่เอาไว้ในขวดแก้วอีกใบ มองดูมันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทุกวัน แต่ยังคงไม่มีวี่แววว่าชีอิ้งจะฟื้นขึ้นมา

เมื่อถึงช่วงปลายเดือน ผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็ออกมาแล้ว

คะแนนของชีอิ้งสามารถเข้ามหาวิทยาลัย B หรือมหาวิทยาลัย Q ได้อย่างไม่ต้องสงสัย ส่วนคะแนนของจี้รั่งน้อยกว่าเธออยู่ประมาณหนึ่ง แต่คะแนนของเขาก็ยังสามารถเลือกมหาวิทยาลัยใหญ่ๆ ในประเทศหลายแห่งได้อยู่แล้ว

ทุกคนต่างสอบออกมาได้ดี คะแนนของเยวี่ยหลีมากพอให้เธอสมัครเรียนสาขาวิชาการเขียนบทและการกำกับภาพยนตร์ของสถาบันนิเทศศาสตร์ที่เธออยากไป ขนาดนายเบิ้มชวีก็ยังแตะถึงเส้นคะแนนของมหาวิทยาลัยชั้นรองลงมา

เดิมทีในเวลานี้พวกเขาควรจะเฉลิมฉลองอยู่ด้วยกัน

เดิมทีเขาควรจะได้บอกรักเธอด้วยวิธีการที่มีเพียงหนึ่งเดียวและไม่เคยมีมาก่อน

แต่ไม่มีใครดีใจได้ เพื่อนนักเรียนห้องสองส่งการ์ดอวยพรกับผลไม้ขณะมาเยี่ยมเยียน ในครั้งนั้นเยวี่ยหลีได้ยินชีอิ้งเล่าว่าขอพรที่วัดเฮ่อซีศักดิ์สิทธิ์มาก เธอที่ไม่ชอบออกกำลังกายจึงเดินขึ้นเขาอยู่หลายชั่วโมงเพื่อไปขอพรที่วัดเฮ่อซี ขอให้เพื่อนสนิทฟื้นขึ้นมาในเร็ววัน

ชั่วพริบตาก็ถึงวันที่จะต้องกรอกใบสมัครมหาวิทยาลัย นายเบิ้มชวีหอบคอมพิวเตอร์แล้นไปที่โรงพยาบาล ถามเขาว่า "พี่รั่ง! พี่จะไปมหา'ลัยไหน ผมจะสมัครให้พี่เอง"

จี้รั่งไม่มองนายเบิ้มชวีแม้แต่แวบเดียว เขาก้มหน้าพับดาวดวงเล็กเอ่ยตอบน้ำเสียงราบเรียบ "ไม่ไป"

นายเบิ้มชวีร้อนใจแล้ว "อย่างนี้ไม่ได้นะ พี่พยายามไปตั้งมากกว่าจะสอบได้คะแนนนี้มา พยายามสอบเข้ามหา'ลัย จะยอมแพ้ไปเพราะอย่างนี้ไม่ได้นะ!"

นิ้วจี้รั่งหยุดชะงัก ผ่านไปครู่ใหญ่ก็เอ่ยเบาๆ ว่า "ฉันพยายามตั้งมากขนาดนั้น แรกเริ่มก็ไม่ใช่เพื่อสอบเข้ามหา'ลัย"

แต่ว่าเพื่อเธอ

ฉันไม่ได้อยากเข้ามหาวิทยาลัย แค่อยากเข้ามหาวิทยาลัยไปพร้อมกับเธอ

ตอนที่ชีอิ้งเริ่มรู้สึกตัว ก็พบว่าตนยืนอยู่ในสวนของหมู่บ้านเก่าแก่แห่งหนึ่ง

ปุยดอกอู๋ถงลอยอยู่ทั่วฟ้า ข้างหน้ามีเด็กกลุ่มหนึ่งเงยหน้าวิ่งไล่จับและกำลังเล่นเป่าปุยดอกอู๋ถง

กติกาของเกมก็คือปุยดอกอู๋ถงของใครร่วงพื้นก่อนคนนั้นแพ้

เด็กทุกคนเล่นอย่างสนุกสนาน มีเพียงสาวน้อยมัดผมแกละ

สวมหน้ากากอนามัยที่ยืนอยู่ใต้ต้นอู๋ถงอย่างเหนียมอาย มองดูพวกเขาอย่างอิจฉา

มีเด็กชายร่างอ้วนท้วนคนหนึ่งสูดหายใจเฮือกใหญ่แล้วเป่าปุยดอกอู๋ถงลอยขึ้นสูง อาศัยช่องว่างขณะที่มันลอยอยู่หันมาตะโกนเรียกเด็กสาวตัวน้อย 'อิ้งอิ้งมาเล่นด้วยกันสิ! คนชนะได้กินลูกกวาดรสสตรอเบอรี่นะ!'

ชีอิ้งตะลึงงันไป จ้องมองตนเองที่ตัวเล็กมากอย่างเลื่อนลอย ไม่รู้ว่าเป็นความฝันหรืออะไร

ตัวเธอที่ยังเล็กมากนั้นส่ายหน้า เสียงทั้งเบาและอ่อนนุ่ม 'ฉันไม่สบาย แม่บอกว่าห้ามให้ปุยดอกอู๋ถงเข้าไปในจมูก ไม่งั้นจะยิ่งอาการหนัก'

เด็กผู้ชายที่ซุกซนอีกคนแลบลิ้นปลิ้นตาใส่เธอ 'เรื่องเยอะจริง! อีกหน่อยเราไม่พาเธอมาเล่นด้วยแล้ว'

พอเธอได้ยินประโยคนี้ก็ลำบากใจขึ้นมาทันใด กังวลว่าอีกหน่อยทุกคนจะไม่เล่นด้วย

หลังลังเลอยู่พักใหญ่ เธอก็ถอดหน้ากากออกแล้วเข้าไปร่วมวงกับพวกเขา

แต่เพิ่งเล่นได้ไม่ทันไรปุยดอกอู๋ถงเหล่านั้นก็เข้าไปในโพรงจมูก เธอโค้งร่างเล็กลง ทั้งไอและจาม สำลักจนน้ำตาอาบเต็มใบหน้า

เด็กๆ แตกตื่น เลิกเล่นเกมแล้วเข้ามาล้อมเธออย่างไม่รู้จะทำอย่างไรดี

เสียงหวอดังมาจากนอกประตูหมู่บ้าน ชายในเครื่องแบบตำรวจขี่จักรยานยนต์ไฟฟ้าเลิกงานกลับมา เด็กๆ พอเห็นเขาแล้วก็ตื่นตระหนก เด็กร่างอ้วนเอ่ยว่า 'คุณลุงชีกลับมาแล้ว! ถ้าเขาเห็นอิ้งอิ้งร้องไห้จะต้องจับเราแน่เลย!'

เด็กหญิงตัวน้อยใช้หลังมือถูดวงตาและจมูก เอ่ยแย้งเขาอย่างนุ่มนวล 'ไม่หรอก พ่อฉันจับแค่คนไม่ดี'

จักรยานยนต์ไฟฟ้าเคลื่อนมาจอดที่ด้านข้าง ชายในชุดเครื่องแบบตำรวจเห็นสาวน้อยดวงตาวาววามและแดงก่ำเพราะการไอก็ทำทีเป็น

เอ่ยเสียงเข้ม 'ตัวแสบอย่างพวกเธอนี่ แกล้งซีอิ้งของลุงอีกแล้วใช่ไหม'

เหล่าเด็กๆ เอามือไพล่หลังยืนเรียงแถว ส่ายหน้าอย่างแตกตื่น

เด็กหญิงตัวน้อยหยิบผ้าเช็ดหน้าผืนเล็กออกมาเช็ดดวงตา วิ่งไปตรงหน้ารถจักรยานยนต์ไฟฟ้าแล้วเอ่ยเสียงอ่อนนุ่มว่า 'พ่อคะ พวกเขาไม่ได้แกล้งหนู เป็นเพราะปุยดอกอู่ถงเข้าไปในจมูกหนู เหมือนกับตัวหนอน' ว่าพลางจามหนึ่งที

ชายคนนั้นยื่นมือมาปัดปุยดอกอู่ถงบนเส้นผมให้ หัวเราะลั่นและจูบลงบนหน้าผากลูกสาว 'เดี๋ยวพรุ่งนี้พ่อจะตัดต้นอู่ถงออกให้หมด ไป กลับบ้านไปกินข้าวกับพ่อ'

เด็กหญิงตัวน้อยส่งเสียงอืมรับคำ แล้วขึ้นไปยืนบนหน้ารถจักรยานยนต์ไฟฟ้า โบกมือให้กับเพื่อนๆ

ซีอิ้งเดินตามไปสองก้าว อยากจะตะโกนอะไรบางอย่าง แต่ก็เปล่งเสียงไม่ออก

เธอรับรู้ว่าตนเองกำลังฝันไปจริงๆ

ฝันถึงอดีต

ครอบครัวสามคนที่เรียบง่ายและอบอุ่น

ภาพฉากที่เมื่อก่อนแค่หวนระลึกถึงก็ทำให้หัวใจเจ็บเสียดปรากฏขึ้นตรงหน้าเธอซ้ำๆ ฉากแล้วฉากเล่าราวกับภาพสไลด์

เธอมองดูเด็กหญิงตัวน้อยเติบโตขึ้นทีละนิด ครอบครองความรักทั้งหมดของพ่อและแม่ ทั้งอ่อนหวานและใจดีมีเมตตา ไม่เคยประสบพบความเจ็บปวดทางโลกมาก่อน

เธอเห็นคุณพ่อที่เป็นตำรวจคนนั้นคลี่คลายคดีค้ายาได้ครั้งแล้วครั้งเล่า ครอบครัวที่ได้ความช่วยเหลือจากเขาก็มาเยี่ยมถึงบ้านทุกปีในวันตรุษจีนเพื่อแสดงความขอบคุณในน้ำใจของเขา

เธอเห็นคุณแม่ดูแลบ้านนี้อย่างเอาใจใส่ จัดการเรื่องเล็กเรื่องน้อยทั้งในและนอกบ้านได้อย่างเหมาะสม ให้คุณพ่อไปทำงานได้อย่างสบายใจ

ให้เธอไปเรียนได้อย่างสบายใจ

จนกระทั่งเกิดเหตุไม่คาดฝันนั้นขึ้น

ชีอิ้งมองดูการระเบิดเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา เธอเหมือนเป็นผู้ชมอยู่ด้านข้าง เจ็บปวดหัวใจแต่ก็ทำอะไรไม่ได้เลย

เธอรู้ว่าต่อจากนี้ เจ้าของร่างกายนี้จะใฝ่หาความตาย

สาวน้อยที่มักจะยิ้มอย่างอ่อนโยน ในดวงตากลับไร้ประกายของชีวิต ราวกับวิญญาณถูกบีบให้สลายไป จากความว่างเปล่ากลายเป็นหุ่นกระบอกที่มีแต่เบลือก แล้ววันหนึ่งก็กลืนยานอนหลับที่แอบเก็บเอาไว้ทั้งหมดลงไป

ชีอิ้งร้อนใจมาก ถึงจะเป็นความฝัน แต่เธอก็อดคิดจะพุ่งเข้าไปห้ามไม่ได้

เบื้องหน้าพลันดับมืดลง

โลกทั้งใบตกสู่ความมืดมิด เงียบสงัดไร้เสียงราวกับตกอยู่ในห้วงสุญญากาศ

เธอได้ยินเสียงร้องไห้สะอื้นอย่างโศกเศร้าจากด้านหลัง

พอหันไปก็พบเด็กสาวที่เหมือนกับเธอทุกประการกำลังคุกเข่าร้องไห้อยู่บนพื้น

ชีอิ้งเดินเข้าไปหาเธอ คุกเข่าลงตรงหน้าเธอ

ทั้งสองคนเงยหน้าขึ้น มองเห็นอีกฝ่ายในดวงตาของกันและกัน

"เธอคือใคร"

"ฉันคือชีอิ้ง"

"ฉันก็คือชีอิ้ง"

"ทำไมเธอถึงร้องไห้"

"ฉันเสียพ่อแม่ไป ฉันไม่เหลืออะไรในโลกนี้แล้ว ฉันกลัวมาก"

ท่ามกลางความมืดอันไร้ที่สิ้นสุด แสงสว่างสีขาวค่อยๆ แผ่ขยายมาจากที่ไกลๆ ดวงตาของสาวน้อยทอแววหวาดกลัวและโศกเศร้า ลนลานเข้าไปหลบอยู่ในความมืด "ฉันไม่อยากออกไป ที่นั่นไม่มีอะไรสักอย่าง

ฉันกลัวมาก" เธอมองอย่างวิงวอนราวกับคว้าฟางช่วยชีวิตเอาไว้ได้ "เธอก็คือชีอิ้ง เธอออกไปแทนฉันได้ไหม"

ด้วยสายตาที่ปวดร้าวและสิ้นหวังนั้น ชีอิ้งได้ยินตนเองพูดว่า "ได้"

แสงสีขาวสาดส่องกลบทุกอย่างไป

เธอหลับตาลงโดยอัตโนมัติ เมื่อดวงตาปรับสภาพได้แล้วจึงค่อยพบว่าตนเหมือนจะยืนอยู่ในความว่างเปล่าที่ไม่มีอะไรเลย ไร้ขอบเขตที่สิ้นสุด ถึงเธอจะวิ่งไปทั่วสารทิศแต่ก็หาทางออกไม่เจอ

ชีอิ้งว้าวุ่นเล็กน้อย ไม่รู้ว่าตนควรไปที่ไหน และไม่รู้ว่าต้องไปที่ไหน อยู่ไปนานๆ ก็เริ่มรู้สึกเบื่อหน่าย

เธอเอนตัวนอนลงในความว่างเปล่า เริ่มฆ่าเวลาไปกับการระลึกถึงอดีต เธอระลึกความทรงจำถึงเมื่อชาติที่แล้ว และย้อนมองมาที่ชาตินี้ ภาพฉากสดใสมีชีวิตชีวามากมายวาบผ่านตรงหน้า

เธอได้พบเพื่อนข้างโต๊ะที่เหมือนดวงตะวันน้อยๆ พบเพื่อนนักเรียนที่มีความคิดเรียบง่ายและมีความสุขกับตัวเองในทุกวันเหล่านั้น พบคุณลุงตำรวจที่ยิ่งใหญ่เหมือนกับพ่อของเธอ แล้วก็ยังมี...เด็กหนุ่มคนนั้นที่เห็นเธอสำคัญดุจชีวิต

ขอแค่คิดถึงเขา แม้จะเป็นที่นี่ก็ไม่รู้สึกกลัวแล้ว

หมอกเริ่มก่อตัวขึ้นโดยรอบ ท่ามกลางหมอกสีขาวโพลน ร่างเล็กร่างหนึ่งค่อยๆ เดินจากไปไกล

ชีอิ้งไม่รู้ว่าตนรออยู่ที่นี่มานานเท่าไร เธอรีบเร่งตามไปและจับมือของอีกฝ่ายไว้จากข้างหลัง

สาวน้อยที่มีใบหน้าค่าตาเหมือนเธอทุกประการหันหน้ากลับมา ดวงตาหยักโค้งพลางเอ่ยกับเธอว่า "เธอเองเหรอ ทำไมเธอกลับมาอีกล่ะ"

เธอกุมมือที่เย็นเฉียบของอีกฝ่ายไว้ "ฉันกลับมาหาเธอ อิ้งอิ้ง พวกเราออกไปด้วยกันเถอะ"

ชีอิ้งอีกคนส่ายศีรษะ ร่างสั่นเทิ้ม "ไม่เอา ที่นั่นไม่มีอะไรเลยสักอย่าง

ฉันกลัว"

"ไม่ต้องกลัว มีคนคอยปกป้องเราแน่"

"ใครเหรอ"

"เขาชื่อจี้รั่ง เป็นคนที่ดีที่สุดในโลกนี้เลย พวกเราออกไปเจอเขากันดีไหม"

หมอกขาวเบื้องหลังคลายสลาย แสงสว่างอันอบอุ่นค่อยๆ คืบคลานเข้ามาอย่างช้าๆ

เธอก้มตัวลง โอบกอดตัวเธอเองที่เหมือนกันอย่างอ่อนโยน เอ่ยเสียงนุ่มนวลว่า "เขารักเธอเหมือนที่พ่อกับแม่รัก จะให้ลูกกวาดรสสตรอเบอรี่กับเธอทุกวัน เขาแอบไปเรียนทำขนมเค้ก เขาฉลาดมาก รับปากเธอว่าจะเข้ามหาวิทยาลัยไปด้วยกัน แล้วก็พูดได้ทำได้จริง และเขาก็เก่งมาก จะคอยกันคนทั้งหมดที่ต้องการทำร้ายเธอออกไป และมอบความรักทั้งหมดให้เธอแค่คนเดียว เพราะอย่างนั้น...ไม่ต้องกลัวนะ"

"จริงเหรอ"

"จริงสิ"

เด็กหนุ่มคนนั้นรักเธอดุจชีวิต

เธอรู้ว่า...ขอเพียงเธอมีความสุข เขาถึงจะมีความสุขได้

เพราะฉะนั้นต้องรีบตื่นขึ้นมาถึงจะถูก จะให้เขาเป็นกังวลไม่ได้

ชีอิ้งจับมือตัวเธออีกคนเอาไว้แล้วเดินไปยังแสงสว่างอันอบอุ่นนั้นทีละก้าวๆ

น้ำตาหยดหนึ่งไหลกลิ้งลงมาจากหางตา

ชีอิ้งลืมตาขึ้นช้าๆ

หัวใจที่อยู่ดีๆ ก็มักจะปวดร้าวเวลานี้เหมือนถูกเติมเต็มส่วนที่ขาดแล้วในที่สุด

เธอนึกออกแล้ว

เธอคือชีอิ้ง และก็คือ 'ชีอิ้ง' คนนั้นเช่นกัน

ชีอิ้งที่เคยสูญเสียท่านแม่ทัพจนแขวนคอฆ่าตัวตาย และชีอิ้งที่จบชีวิต

เพราะสูญเสียพ่อแม่ ทั้งสองชาติเธอล้วนเลือกวิธีการที่อ่อนแอแบบเดียวกันในการเผชิญกับความจริงอันโหดร้าย

การกระตุ้นอย่างแรงจากสถานการณ์ที่เหมือนกันทำให้ความทรงจำของชาติก่อนตื่นขึ้นในระหว่างที่เธอหมดสติ

เธอไม่สามารถยอมรับความจริงอันแสนเจ็บปวด เลือกที่จะหลบหนีจากทุกสิ่งอย่าง ดังนั้นจึงปิดกั้นตัวเองและผลักความทรงจำในชาติภพที่แล้วออกมาควบคุมการรับรู้ของร่างกาย สะกดจิตตัวเองว่าเธอไม่ใช่เธอ

ซีอิ้งคิดเพียงขอแค่เธอไม่ใช่เธอ ก็จะไม่เจ็บปวดถึงเพียงนั้นแล้ว

นี่คือมารในใจของเธอ

และวันนี้ก็ได้สิ้นสุดลงแล้วในที่สุด

เธอยอมรับเด็กหนุ่มคนนั้น และรักชอบโลกใบนี้อีกครั้ง

ในอากาศมีกลิ่นของน้ำยาฆ่าเชื้ออ่อนๆ ผสมกับกลิ่นหอมหวานของลูกกวาดรสสตรอเบอรี่

เธอลุกขึ้นมานั่งบนเตียง แล้วก็เห็นลูกกวาดรสสตรอเบอรี่กำใหญ่ที่ข้างหมอน ในห้องเต็มไปด้วยดอกไม้และผลไม้ ที่โต๊ะหัวเตียงมีการ์ดอวยพรให้เธอวางอยู่กองใหญ่

หน้าต่างเปิดออกครึ่งบาน ลมกลางคืนและแสงจันทร์ลอดเข้ามา

ที่ประตูซึ่งเปิดแง้มไว้ครึ่งหนึ่ง มีเด็กหนุ่มยืนหันหลังให้เธออยู่

ข้างนอกห้อง นายเบิ้มชวีโอบกอดคอมพิวเตอร์เอาไว้ เอ่ยอย่างมีน้ำอดน้ำทนเป็นครั้งสุดท้าย "พี่รั่ง หนึ่งชั่วโมงสุดท้ายแล้วนะ เลยสิบสองนาฬิกาก็จะสมัครเข้ามหา'ลัยไม่ได้แล้วนะ"

จี้รั่งสีหน้าท่าทางเย็นชา "ต้องให้ฉันพูดอีกกี่รอบ ไสหัวกลับไป"

นายเบิ้มชวีดวงตาเต็มไปด้วยความจนใจและเสียใจ ปิดคอมพิวเตอร์ลงช้าๆ

ขณะจี้รั่งกำลังจะหันตัวกลับไป อยู่ๆ ก็รู้สึกว่าชายเสื้อด้านหลังถูกดึงเบาๆ

เขาตัวแข็งทื่อ และสั่นสะท้านขึ้นมาทั้งตัว แต่ไม่กล้าหันกลับไปด้วยกลัวว่าจะรู้สึกไปเอง

จนกระทั่งเสียงนุ่มละมุนของสาวน้อยลอยมาจากข้างหลัง "นายจะเรียนสาขาอะไร"

จี้รั่งเหมือนหุ่นกระบอกที่ข้อต่อขึ้นสนิม เขาหันตัวไปทีละนิดๆ สาวน้อยที่ดูป่วยโทรมและผิวซีดขาว แต่ดวงตากลับสุกใสมากยิ้มอย่างอ่อนหวาน

เขายื่นมือออกไปแตะที่แก้มเธอเบาๆ ก่อนจะชักมือกลับมาทันใด เขากลัวว่าตนจะฝันไป เพียงแตะโดนเธอก็อาจจะสลายหายวับ

ชีอิ้งคว้ามือเขาไว้ แล้ววางแนบใบหน้าตน

ความรู้สึกของสัมผัสที่อบอุ่นถ่ายทอดผ่านฝ่ามือไปยังหัวใจของเขา

หัวใจที่ห่อเหี่ยวแห้งแล้งดวงนั้นมีชีวิตขึ้นอีกครั้งในที่สุด

จี้รั่งอยากร้องไห้อยู่หน่อยๆ แต่ไม่อยากให้สาวน้อยเห็นน้ำตาของเขา จึงหลับตาลงเพื่อกักน้ำตากลับเข้าไป ก่อนจะเค้นรอยยิ้มออกมา "เธอตื่นขึ้นมาสักที"

ดวงตาของสาวน้อยหยักโค้งเป็นรอยยิ้ม "เรานัดกันไว้แล้วว่าจะเข้ามหาวิทยาลัยไปด้วยกัน" เธอว่า "ฉันจะคืนคำไม่ได้"

จี้รั่งโน้มตัวลงโดยเลี่ยงหลบแผลบริเวณศีรษะของเด็กสาว กอดเธอไว้เบาๆ พลางเอ่ยพูดเสียงทุ้มต่ำและอบอุ่น "อืม…เด็กน้อย เธอรักษาคำพูดที่สุดเลย"

นายเบิ้มชวีที่อยู่ข้างนอกตื้นตันจนร้องไห้ออกมาตรงนั้นเลย ร้องไปก็ตะโกนไป "เร็วเข้า! พวกพี่รีบมากรอกใบสมัครเข้ามหา'ลัยเร็ว! กรอกเสร็จแล้วค่อยกอดจูบกัน!"

ชีอิ้งมีมหาวิทยาลัยและสาขาวิชาในใจตั้งแต่แรกแล้ว เธอลงสมัครคณะแพทยฯ ของมหาวิทยาลัย B

จี้รั่งจ้องมองหน้าเพจรับสมัคร รีรอไม่ขยับเขยื้อนสักที

ชีอิ้งก็ไม่เร่ง มองเขาอย่างว่าง่าย

ผ่านไปพักใหญ่จี้รั่งก็หันมาถาม "ฉันไปที่เมือง B* ด้วยได้ไหม"

เธอยิ้ม "ได้อยู่แล้ว"

จี้รั่งมองไปที่จอคอมพิวเตอร์ แล้วกรอกชื่อมหาวิทยาลัยลงไปช้าๆ

'แม่ฮะ! แม่ฮะ! วันนี้เราเขียนเรียงความเรื่องตัวเราเมื่อโตขึ้น!'

'อารั่งเก่งจัง แล้วพออารั่งโตขึ้นอยากเป็นอะไรเหรอ'

'ตำรวจครับ!'

'ทำไมล่ะ'

'ผมอยากจับคนไม่ดีมาให้หมด!'

'อืม อารั่งเก่งจริงๆ แม่ภูมิใจในตัวลูกนะ'

เขาเคยละทิ้งความฝันของเขาด้วยน้ำมือตัวเอง แต่มาวันนี้...เขาเก็บมันขึ้นมาอีกครั้งเพื่อเธอ

* เมือง B ชื่อเรียกย่อของเมืองบักกิ่ง

บทที่ 89

หลังชีอิ้งตื่นขึ้นมา เธอได้เข้ารับการตรวจแบบครบวงจรอีกครั้ง เพื่อยืนยันให้แน่ใจว่าไม่มีปัญหาใดๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังต้องค้างที่โรงพยาบาลเพื่อรอดูอาการอีกสักพัก ซึ่งในระหว่างนั้นเพื่อนนักเรียนห้องสองก็แวะมาเยี่ยมอยู่เรื่อยๆ ทำให้ในห้องผู้ป่วยคึกคักสนุกสนานอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

แต่อยู่กันได้ไม่นานเท่าไรนัก ลูกพี่ขาใหญ่ของโรงเรียนก็ตีสีหน้าเย็นชาไล่คนกลับไป

แม้จะเรียนจบแล้ว แต่บารมีของลูกพี่ยังหลงเหลือ ทุกคนยังกลัวเขาอยู่ แค่เห็นเขาเปลี่ยนสีหน้าก็ไม่กล้าอยู่นานและทยอยกันหนีไป

ชีอิ้งตำหนิเขาอย่างขบขัน "นายจะขู่ให้พวกเขากลัวไปเพื่ออะไร"

จี้รั่งปรับเตียงผู้ป่วยลงให้เธอเอนนอนดีๆ พร้อมเหน็บชายผ้านวมให้ "เธอเพิ่งฟื้น ต้องพักผ่อนเยอะๆ หน่อย พวกเขาเสียงดังรบกวนเธอ" เขาลูบศีรษะเธอที่ยังไม่ได้แกะผ้าพันแผลออก "หลับตา นอนซะ"

เธอหลับตาลงอย่างว่าง่าย ถามเขาเสียงละมุนว่า "ก่อนวันเกิดฉันจะออกจากโรงพยาบาลได้ไหมนะ ฉันไม่อยากฉลองวันเกิดอายุสิบแปดที่โรงพยาบาล"

"ต้องทำตามคำพูดคุณหมอ ถ้าคุณหมอว่าได้ก็ออกได้"

พอคุณหมอเจ้าของไข้มาตรวจที่ห้อง ชีอิ้งจึงถามถึงเวลาที่ตัวเองสามารถออกจากโรงพยาบาลได้ด้วยสีหน้าคาดหวังอย่างมาก นึกไม่ถึงว่าวันที่คุณหมอบอกจะเป็นวันเกิดเธอพอดี

แต่เนื่องจากสมองได้รับความเสียหายจึงจำเป็นต้องเฝ้าระวังอาการตามหลัง คุณหมอกำชับเป็นพิเศษว่า "ภายในครึ่งปีนี้ห้ามไปเล่นพวกเครื่องเล่นหวาดเสียวที่สวนสนุกนะ เสียงที่โรงหนังก็สั่นสะเทือนมากเกินไป งดไปชั่วคราวก่อน แล้วช่วงนี้ข้างนอกอุณหภูมิสูงมาก ทางที่ดีอย่าออกจากบ้าน ใช้ชีวิตให้เรียบง่ายเข้าไว้"

แววตาของสาวน้อยสลัวลง "ค่ะ" เธอเอ่ยรับคำอย่างตัดพ้อ

เมื่อถึงเวลาเย็นย่ำ หานหยางก็ถือลูกอมนมกล่องหนึ่งมาหา เขาเคยได้ยินจี้รั่งบอกว่าชีอิ้งชอบกินลูกอม หลังเลิกงานจึงไปที่ห้างสรรพสินค้าเพื่อซื้อของพวกนี้โดยเฉพาะ

เขางานยุ่งมาก และนี่เป็นครั้งแรกที่มาหลังจากชีอิ้งฟื้นขึ้น พอเห็นรอยยิ้มสว่างไสวของสาวน้อยแล้ว ก็รู้สึกว่าความเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานสลายคลายไปมาก

สิ่งที่พวกเขาต่อสู้ดิ้นรนปกป้อง ไม่ใช่รอยยิ้มเช่นนี้หรอกหรือ

พอชีอิ้งเห็นหานหยางขอบตาเธอก็แดงขึ้นมา และเรียกขานอย่างอ่อนหวาน "คุณลุงหาน"

หานหยางรู้สึกหดหู่จับใจ

จี้รั่งไปรินน้ำร้อนมาให้เขา หานหยางพูดคุยกับชีอิ้งอยู่สักพักหนึ่งก็นึกบางอย่างขึ้นได้จึงหันมาถาม "ได้ยินว่าเธอสมัครเรียนวิทยาลัยตำรวจ"

จี้รั่งพยักหน้า

หานหยางสีหน้าเปี่ยมความชื่นชมและประทับใจ "เด็กดี ลุงเชื่อว่าเธอจะต้องเป็นตำรวจที่โดดเด่นมาก"

ขณะทั้งสามคนกำลังคุยกัน อวี๋เฉิงก็นำอาหารเย็นมา ช่วงนี้อู๋อิงหวา

ศึกษาสูตรสมุนไพรจีนบำรุงกำลังสิบชนิด* ตลอดทั้งวัน แต่ละวันก็จะเปลี่ยนรูปแบบทำให้ชีอิ้งกิน จี้รั่งที่กินด้วยกันก็อ้วนขึ้นเล็กน้อย

เมื่อเห็นว่าหานหยางอยู่ด้วยเขาก็ทั้งตื่นเต้นและดีใจ เอ่ยถามซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่ากินข้าวหรือยัง แล้วจึงโทรไปหาอู๋อิงหวาให้เธอนำข้าวและกับมาเพิ่มอีก บอกว่าผู้มีพระคุณอยู่ที่นี่และยังไม่ได้กินข้าว!

หานหยางเข้าใจหัวอกคนเป็นครอบครัว ความรู้สึกขอบคุณของพวกเขามักบริสุทธิ์และจริงใจอยู่เสมอ แม้จะแค่รับประทานอาหารและผลไม้ที่พวกเขานำมาให้ แต่เท่านั้นก็ทำให้พวกเขาสบายใจสุดเปรียบปานแล้ว

เขาจึงไม่ปฏิเสธ ทำเพียงยิ้มแล้วพยักหน้า อวี๋เฉิงดีใจตามคาด หยิบข้าวกล่องของชีอิ้งกับจี้รั่งมาให้พวกเขากินก่อน จากนั้นก็ลากหานหยางไปที่ระเบียงด้วยสีหน้าท่าทีมีลับลม

ด้วยสีหน้าท่าทางอย่างนั้น หานหยางยังนึกว่าเขาจะให้ซองแดงแก่ตน

ปรากฏอวี๋เฉิงกลับบอกว่า "ผู้กองหาน คุณมีลูกหรือเปล่า"

หานหยางปีนี้อายุสี่สิบสองปี จิตใจทุ่มเทให้กับการงานและยังไม่ได้แต่งงาน

เขาส่ายหน้า อวี๋เฉิงกุมมือเขาไว้ "งั้นผมให้อิ้งอิ้งของเรานับคุณเป็นพ่อบุญธรรมได้ไหม!"

หานหยางนิ่งอึ้ง

ความปรารถนาเช่นนี้ทำให้ผู้คนรับมือไม่ถูกเลยจริงๆ

อวี๋เฉิงกลัวว่าเขาจะปฏิเสธ จึงทั้งเอ่ยรำพึงและปาดน้ำตา "อิ้งอิ้งของเราดวงชะตาไม่ดี คุณคงจะรู้แล้ว พ่อของเธอเป็นตำรวจปราบปรามยาเสพติดเหมือนกับคุณนี่แหละ สละชีพไปแล้ว แม่ก็พลอยโดนลากเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องจนเสียชีวิต ผมแค่อยากให้เด็กคนนี้ได้มีชีวิตที่ราบรื่น แต่ใคร

---

* สมุนไพรจีนบำรุงกำลังสิบชนิด ในภาษาแพทย์แผนจีนเรียกว่าสมุนไพรสูตรจับช้วง ประกอบด้วยสมุนไพรบำรุงเลือดลมทั้งหมดสิบชนิด นำมาใช้ทำอาหารรูปแบบต่างๆ ได้มากมาย

จะไปรู้ว่าจะเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นอีก เป็นผู้กองหานที่ช่วยเธอไว้! คุณเป็นผู้มีพระคุณของเธอ! เมื่อสองวันก่อน ผมไปวัดเหวินฮว่าดูดวงให้เธอ พระท่านบอกว่าดวงชะตาเธอขาดผู้อุปถัมภ์* ผมคิดใคร่ครวญดูแล้ว คุณก็เป็นผู้อุปถัมภ์ในชีวิตเธอไม่ใช่หรือไง!"

หานหยางหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกไปเลย

อวี๋เฉิงพูดไปพลางขอบตาก็แดงขึ้นมาอีก "อิ้งอิ้งของเรานะ เชื่อฟังมากๆ ว่าง่ายมากๆ ถ้าคุณรับเธอเป็นลูกสาวบุญธรรม เธอจะต้องไม่สร้างความลำบากให้คุณแน่ๆ คุณว่าได้หรือเปล่า"

หานหยางดวงตาเต็มไปด้วยความหดหู่ ผ่านไปครู่ใหญ่ก็พยักหน้ารับ "ได้ ผมมีวาสนากับเด็กคนนี้ อยู่ตัวคนเดียวมาครึ่งชีวิตแล้ว มีลูกสาวเพิ่มขึ้นอีกคนถือเป็นโชคลาภของผม"

อวี๋เฉิงร้องไห้ดีใจอย่างสุดซึ้ง ลากหานหยางกลับเข้าไปในห้องผู้ป่วยเสียเดี๋ยวนั้น แล้วพูดกับชีอิ้งอย่างลิงโลดว่า "อิ้งอิ้ง รีบเรียกคุณพ่อเร็ว!"

จี้รั่งนิ่งอึ้ง

"คะ?"

แน่นอนว่าการรับเป็นพ่อบุญธรรมจะทำอย่างฉาบฉวยไม่ได้ เมื่ออวี๋เฉิงกับหานหยางปรึกษากันแล้ว ทั้งคู่ก็ตัดสินใจรอวันที่ชีอิ้งจะออกจากโรงพยาบาลและเป็นวันเกิดปีที่สิบแปดของเธอพอดี จัดโต๊ะฉลองดื่มเหล้าที่บ้านเพื่อนับญาติอย่างเป็นทางการไปพร้อมๆ กับฉลองวันเกิดให้เธอ

เวลาเคลื่อนคล้อยผ่านไป ไม่นานก็ถึงคืนก่อนวันออกจากโรงพยาบาล

เนื่องจากชีอิ้งอยู่โต้รุ่งไม่ได้ จี้รั่งจึงไม่ได้ยืนกรานในความเป็นพิธีรีตองอย่างที่ผ่านมา และเกลี้ยกล่อมเธอให้นอนหลับแต่เนิ่นๆ

ทว่าเขากลับนอนไม่หลับ ตอนตีสองก็แอบลุกขึ้นมาจากเตียงเสริม

---

* ผู้อุปถัมภ์ ในโหราศาสตร์จีนเรียกว่ากุ้ยนั้ง หมายถึงผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลือไม่ว่าจะเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ คอยอุปถัมภ์ค้ำจุน ถ้าพื้นดวงมีผู้อุปถัมภ์ตกอยู่ในด้านใดของชีวิต ชีวิตด้านนั้นก็จะดี

เดินย่องเบาๆ ไปหยุดอยู่ข้างเตียงแล้วโน้มตัวลงจูบดวงตาของเธอ เอ่ยเสียงเบาว่า "เด็กน้อย สุขสันต์วันเกิด"

สาวน้อยหลับลึก แม้แต่ลมหายใจก็ยังหอมสดชื่น

ในที่สุดเขาก็ขึ้นไปนอนบนเตียงอย่างพออกพอใจ

เช้าวันรุ่งขึ้นอวี๋เฉิงมาจัดการขั้นตอนในการย้ายออกจากโรงพยาบาล ชีอิ้งเปลี่ยนจากชุดผู้ป่วยไปสวมมินิเดรสสีแดงที่จี้เซียนนำมาให้เมื่อหลายวันก่อนตอนที่มาเยี่ยม

จี้รั่งกำลังเก็บกระเป๋า อยู่มาเกือบจะสองเดือนจนห้องผู้ป่วยแทบจะกลายเป็นบ้านหลังที่สองของเขาแล้ว อีกทั้งยังมีของขวัญเยี่ยมไข้อีกมากมาย บรรจุใส่ในกระเป๋าเดินทางสองใบได้เต็มพิกัด

อวี๋เฉิงจัดการขั้นตอนย้ายออกจากโรงพยาบาลเสร็จแล้วก็กลับมาถือกระเป๋าคนละใบกับจี้รั่งและเดินออกไปข้างนอก

ชีอิ้งสวมมินิเดรสสีแดง เดินตามหลังไปอย่างเรียบร้อยน่ารัก

เมื่อเดินไปถึงระเบียงทางเดิน เด็กชายที่ค้างโรงพยาบาลอยู่ในห้องผู้ป่วยข้างๆ ก็ถือดอกกุหลาบดอกหนึ่งวิ่งออกมา เอ่ยเสียงอ้อแอ้ว่า "พี่อิ้งอิ้ง สุขสันต์วันเกิดครับ"

ชีอิ้งเซอร์ไพรส์มาก รับดอกกุหลาบไปแล้วลูบศีรษะเด็กชาย เอ่ยขอบคุณเขา

เมื่อไปถึงโต๊ะเวชระเบียน นางพยาบาลที่ดูแลเธอมาตลอดก็เดินถือกล่องของขวัญที่ห่อไว้อย่างสวยงามออกมา ยิ้มแล้วส่งให้เธอ "อิ้งอิ้ง สุขสันต์วันเกิดจ้า ไว้เจอกัน"

ตลอดทางที่เดินไปยังลิฟต์ เธอได้รับของขวัญมาราวเจ็ดแปดอย่าง

อวี๋เฉิงปลาบปลื้มปีติ "อิ้งอิ้งของเราคนชอบเยอะจัง"

เธอถือของขวัญและยิ้มอย่างมีความสุขขณะเดินออกจากประตูใหญ่ของโรงพยาบาลไป อวี๋เฉิงกับจี้รั่งยกกระเป๋าขึ้นรถ ส่วนชีอิ้งยืนรออยู่ที่ขั้นบันได ตอนที่มองขึ้นไปก็เห็นว่าจอแอลอีดีขนาดใหญ่บนอาคารธุรกิจ

บริเวณถนนฝั่งตรงข้ามมีตัวอักษรสี่ตัวประกอบขึ้นจากลูกกวาดรสสตรอเบอรี่สีชมพูเขียนไว้ว่า

'สุขสันต์วันเกิด'

เธอจ้องอยู่นาน ก็รู้สึกว่าบังเอิญมาก

หลังจากขึ้นรถไป รถก็ค่อยๆ ขับออกจากโรงพยาบาล เมื่อแล่นผ่านป้ายจอดรถประจำทางข้างโรงพยาบาล โฆษณาในหน้าต่างกระจกของป้ายจอดรถประจำทางก็ดันมีข้อความเขียนว่า

'สุขสันต์วันเกิด'

รถขับไปตลอดทาง ทุกหนแห่งที่สายตาตกถึงแทบจะเห็นจุดที่มีข้อความเขียนว่า 'สุขสันต์วันเกิด' ได้เกือบหมด

แม้กระทั่งตอนรอไฟแดง รถประจำทางคันหนึ่งมาหยุดลงที่ด้านข้างชีอิ้งยังเห็นว่านอกตัวรถประจำทางแปะป้ายพาดขวางขนาดใหญ่เขียนข้อความไว้ว่าสุขสันต์วันเกิด

เธอทนไม่ไหวในที่สุด หันไปพูดกับจี้รั่งเบาๆ ว่า "พวกเขากำลังบอกคำว่าสุขสันต์วันเกิดกับฉันเหรอ"

จี้รั่งยิ้ม "เพิ่งรู้เหรอ"

ดวงตาเธอเป็นประกาย ร้องว้าวหนึ่งที แล้วหันไปอย่างรวดเร็ว มือเล็กๆ เกาะหน้าต่างรถมองดูทั่วทุกที่

เยอะมากจริงๆ ตลอดทางที่กลับบ้าน ทุกที่ที่สามารถโฆษณาได้ล้วนเป็นคำอวยพรวันเกิดให้เธอ

ขณะรถขับเข้าไปในหมู่บ้าน บนต้นการบูรสองต้นที่ข้างหน้าหมู่บ้านก็มีลูกโป่งหลากสีสันผูกไว้เต็มไปหมด บนลูกโป่งแต่ละลูกมีข้อความ

เขียนว่าสุขสันต์วันเกิดลอยละล่องอ่อนช้อยท่ามกลางสายลม

ชีอิ้งกระโดดลงจากรถด้วยขอบตาแดงระเรื่อ มองดูอย่างจริงจังครู่หนึ่ง จากนั้นก็หันตัวพุ่งเข้าไปในอ้อมแขนของเด็กหนุ่ม

โอบรอบคอของเขาพลางถามเสียงละมุนว่า "นายทำให้ฉันเหรอ"

จี้รั่งยิ้มแล้วโอบกอดเธอไว้ ก่อนจะก้มหน้าลงจูบเส้นผมที่อ่อนนุ่มของเธอ "ยินดีต้อนรับสู่การเติบใหญ่ เด็กน้อย"

บทที่ 90

อู๋อิงหวาออกไปซื้อกับข้าวแต่เช้า จากนั้นก็จัดอาหารหลากหลายชนิดหน้าตาชวนมองไว้เต็มโต๊ะ

อวี๋จั๋วทำตามความชื่นชอบของเด็กผู้หญิง ประดับตกแต่งสายรุ้งสีชมพูและลูกโป่งต่างๆ ภายในบ้าน เค้กก็จองไว้แต่เนิ่นๆ แล้ว เป็นรสช็อกโกแลตที่ชีอิ้งชอบ

ช่วงเที่ยงวัน หานหยางที่ออกเวรแล้วก็เร่งรุดมาถึง

คนทั้งครอบครัวสุขสันต์หรรษา ฉลองวันเกิดให้ชีอิ้งก่อน หลังอธิษฐานตัดเค้กแล้วก็ให้ชีอิ้งคารวะน้ำชาหานหยาง นับญาติกันอย่างเป็นทางการ

หลังกินข้าวเสร็จแล้วพวกผู้ใหญ่ต้องไปทำงานกันต่อ เวลาที่เหลือก็ปล่อยให้เด็กๆ อยู่กันเอง

เดิมชีอิ้งนึกว่าตนคงไปไหนไม่ได้ ปรากฏว่าไม่ทันไรจี้รั่งก็พาเธอลงจากตึกไปขึ้นรถอาวดี้สีดำ

ชีอิ้งเซอร์ไพรส์เล็กน้อย ถามเสียงเบาว่า "เราจะไปไหนกัน"

จี้รั่งโน้มตัวมาคาดเข็มขัดนิรภัยให้เธอ "ไปฉลองวันเกิดเธอ"

รถพาทั้งคู่ไปถึงบ้านพักตากอากาศริมชายหาด

ปัจจุบันราคาบ้านพุ่งสูงขึ้นไม่น้อย บ้านพักตากอากาศติดทะเลแทบจะราคาสูงถึงสวรรค์ แต่บ้านพักตากอากาศหลังนี้ซื้อไว้นานแล้ว เป็นอสังหาริมทรัพย์ของแม่จี้รั่งซึ่งตอนนี้เป็นชื่อของเขา

ก่อนหน้านี้จี้รั่งไม่ยอมมาที่นี่ เขาหลีกหนีทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับอดีต บ้านพักตากอากาศจึงลงกลอนไว้แน่นหนา มีฝุ่นเขรอะไปทั่ว ทว่าก่อนจะมาพัก เขาได้หาคนมาปัดกวาด เปลี่ยนเฟอร์นิเจอร์ใหม่ ในสวนหย่อมเล็กๆ หน้าประตูบ้านก็ปลูกดอกไม้ดูมีชีวิตชีวา บ้านทั้งหลังเปลี่ยนเป็นใหม่เอี่ยม

ได้ยินเสียงดนตรีสะท้านแก้วหูดังมาจากข้างในแต่ไกล เหมือนกำลังจัดงานปาร์ตี้

จี้รั่งหางตากระตุก บอกให้เธอชมดอกไม้ในสวนไปก่อน จากนั้นเขาก็ตรงไปเปิดประตู ตวาดใส่คนข้างในว่า "ไอ้เบิ้มชวี! ปิดเสียงให้ฉันเดี๋ยวนี้!"

ถึงได้เงียบเสียงลง

เยวี่ยหลีสวมหมวกวันเกิด ถือไฟเย็นที่กำลังเผาไหม้อยู่ปราดออกมาจากประตู "อิ้งอิ้ง สุขสันต์วันเกิด!"

"ว้าว" ชีอิ้งร้องอย่างแปลกใจระคนปลาบปลื้ม

บ้านพักตากอากาศเป็นสถานที่จัดงานปาร์ตี้ครั้งนี้ ขนมเค้กของหวานอาหารว่างเครื่องดื่มมีพร้อมสรรพ เมื่อชีอิ้งก้าวเข้าประตูไปก็พบลั่วปิงกับหลิวไห่หยางถือตะกร้าดอกไม้ที่ข้างในเต็มไปด้วยกลีบดอกกุหลาบ ทั้งคู่โปรยกลีบดอกกุหลาบเหล่านั้นลงบนศีรษะชีอิ้ง

ทำเอาจี้รั่งโมโหและถีบใส่ไปคนละที

เพื่อนสนิทของเธอทุกคนก็อยู่ด้วย ทั้งยังมีฟู่หนานสวินมาร่วมอีก

จี้รั่งรู้ว่าเธอชอบความรื่นเริงจึงจัดพิธีบรรลุนิติภาวะที่สนุกสนานให้ โดยทำตามคำเตือนของคุณหมอ

หลังผ่านช่วงมัธยมปลายแล้วก็ต่างคนต่างไป บางทีอาจไม่มีโอกาสเจอกันพร้อมหน้าแบบนี้อีกก็ได้

ปาร์ตี้งานวันเกิดที่ไม่มีเสียงเพลงจัดยาวไปจนถึงหัวค่ำ อุณหภูมิ

ข้างนอกค่อยๆ ลดลง ดวงอาทิตย์ยามเย็นสาดแสงงามตระการลงบนผิวทะเล

จี้รั่งจูงชีอิ้งขึ้นไปบนดาดฟ้าเพื่อชมทะเล

ที่นี่อยู่ห่างจากทะเลเพียงแค่ถนนและผืนทรายขวางกั้น เมื่อมองจากตรงนี้ สามารถเห็นผิวน้ำทะเลสีฟ้าครามได้ไกลสุดลูกหูลูกตา และยังมีแสงสีทองเป็นประกายจากพระอาทิตย์ตกในยามที่จมลงสู่ผืนทะเล

ชีอิ้งรู้สึกว่างดงามมาก หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาพิงราวระเบียงแล้วถ่ายรูป

ที่เอวมีมือสองข้างโอบรอบไว้

จี้รั่งกอดเธอจากข้างหลัง

เขาตัวสูงใหญ่ อ้อมกอดก็กว้าง พอกอดเธอไว้อย่างนี้แล้วก็เหมือนว่าจะสามารถขวางกั้นเคราะห์ร้ายและเภทภัยทุกอย่างให้เธอได้

จี้รั่งโน้มตัวลงวางคางบนหัวไหล่เธอเบาๆ พอหันหน้ามาเล็กน้อย ริมฝีปากของเขาก็ประทับที่ข้างใบหูเธอ เวลาเขาหายใจก็จะรู้สึกจักจี้

ชีอิ้งหัวเราะเสียงนุ่มละมุน และใช้มือผลักเขา "นายทำอะไรน่ะ จักจี้"

จี้รั่งหัวเราะ ใช้มือหนึ่งจับศีรษะเธอไว้แล้วหันหน้ามาจูบแรงๆ บนใบหน้าเธอ "เธอว่าฉันทำอะไรนะ"

เสียงดัง 'จ๊วบ' จนชีอิ้งหน้าแดงแล้ว

เด็กหนุ่มกระชับแขนราวกับอยากจะกอดเธอให้จมเข้าไปในเลือดเนื้อของตน ริมฝีปากขยับเข้าใกล้หูของเธอ เรียกขานแผ่วเบา "อิ้งอิ้ง"

ใบหูส่วนนอกไวต่อความรู้สึกมาก เธอตัวสั่นระริก เสียงก็อ่อนระทวย "หืม?"

"ทีแรกฉันคิดจะจัดงานสารภาพรักที่อลังการและมีเพียงหนึ่งเดียวให้เธอ" จี้รั่งจูบใบหูเธอ หลังทรมานเธอแล้วเขาก็เงยหน้ามองผืนทะเลที่อยู่ไกลออกไป "แต่ตอนนี้ฉันคิดว่าขอแค่เธอสบายดีอยู่ข้างฉันก็พอแล้ว"

หลังประสบกับความเศร้าความสุขมหันต์ ความธรรมดาเรียบง่าย

จึงเป็นความปรารถนาเพียงหนึ่งเดียว

จี้รั่งปล่อยมือออก พลิกตัวชีอิ้งให้หันกลับมา ฝ่ามือแนบอยู่บนใบหน้าเด็กสาว ใช้นิ้วโป้งลูบไล้ข้างแก้มเบาๆ จากนั้นก็ก้มหน้าลงเอาปลายจมูกชนกับเธอ "คบกับฉันได้ไหม"

สาวน้อยดวงตาเบิกกว้าง พอกะพริบตา ขนตาก็กวาดผ่านผิวเขา

เธอเม้มปาก นิ้วมือกำชายเสื้อเขาไว้ เขย่งขึ้นเบาๆ แล้วประทับจูบลงบนริมฝีปากเขา

ชีอิ้งเขินอายเล็กน้อย เมื่อแตะแล้วก็ผละออก เธอก้มหน้าลงเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ทั้งหวานและอ่อนนุ่ม "ได้"

จี้รั่งยิ้มออกมา "แค่นี้จะไปพอได้ไง"

มือข้างหนึ่งของเขารั้งใบหน้าเธอเข้ามาแล้วก้มลงจูบ

การจูบที่มีความหมายอย่างแท้จริงเป็นครั้งแรก ข้อห้ามทั้งหมดล้วนถูกปลดออกในชั่วเวลานี้ ในที่สุดเขาก็สามารถจูบเธอได้โดยไม่ต้องพะวงใดๆ ทั้งสิ้น ชำแรกโพรงปากเข้าไปดูดดื่มพลิกตลบ อยากจะกลืนกินเธอลงท้องไปให้เธอตกเป็นของเขาทั้งหมดถึงจะดี

ชีอิ้งถูกเขาจูบจนมึนงง สองขาอ่อนยวบยืนไม่อยู่ เด็กหนุ่มโอบเอวเธอไว้ให้ก้าวถอยไปด้านหลัง จนกระทั่งร่างพิงติดกับระเบียง เขาบีบเอวเธอแล้วทำรุ่มร่ามยิ่งขึ้น

อาทิตย์สนธยาค่อยๆ จมลงสู่เส้นขอบฟ้า แสงสายัณห์คล้ายหายลับคล้ายปรากฏ แสงสว่างรอบข้างจางลง แต่แววตาเขาราวกับดวงดาว

เขาผละจากริมฝีปากเธอ แนบหน้าผากชิดติดกับเธอ เรียกเธอเสียงแผ่วต่ำ "ที่รัก"

ในดวงตาเธอราวกับมีม่านหมอก ริมฝีปากเล็กเผยอ ถูกเขาจูบจนยังเรียกสติคืนมาไม่ได้ ตอบกลับเสียงอ่อนนุ่มว่า "อืม…"

ทั่วทั้งร่างเขาเหมือนโดนไฟสุม จี้รั่งฝังศีรษะลงกดจูบบนกระดูกไหปลาร้าเธอ ค่อยๆ ไล่ขึ้นไปข้างบน แล้วจูบจากลำคอไปที่ใบหู จูบจน

สาวน้อยสองขาอ่อนยวบไม่ขยับเขยื้อนอยู่ในอ้อมอกของเขา เธอได้ยินเสียงแหบพร่าของเขา "ฉันรักเธอ"

จนตายก็ไม่เปลี่ยน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

https://bit.ly/3Na4y3l